

DE MILITAIRE SPECTATOR

MAANDBLAD VOOR DE WEERMACHT VAN NEDERLAND EN INDIË

waarin opgenomen :

het Artilleristisch Tijdschrift, het Cavaleristisch Tijdschrift en het
Militair Technisch Tijdschrift.

Directeur-Redacteur: J. MOORMAN, Reserve-Majoor der Grenadiers.

Redacteuren:

M. R. H. CALMEIJER, Kapitein van den Generalen Staf.

P. W. PIETERS, Ritmeester der huzaren.

A. ETERMAN, Kapitein der artillerie.

J. H. COUZY, Eerste-luitenant der artillerie, werkzaam
bij de II Afd. B. van het Departement van Defensie.

Redactie en Administratie: Zwarteweg 1, Den Haag — Tel. 117783 en 117784
Abonnement f 2.50 per kwartaal. Indië en Buitenland f 12.50 per jaar. Losse Nummers f 1.—
Postrekening 44715 ten name van Moorman's Periodieke Pers N.V.

107de JAAR No. 3

NADRUK VERBODEN

MAART 1938

I N H O U D.

	Blz.
Een Prinses van Oranje-Nassau geboren.....	90
Het Voorschrift Verbindingsdienst voor de Koninklijke Landmacht.....	91
Nieuwe Uitgaven	95, 109, 119
Het Gevecht bij Waalre, een tactische oefening op de kaart	96
Vechtwagenhindernissen.....	102
De Auto als Strijdmiddel op het Westfront in 1918	110
Beoefening van het Tuchtrecht in de Weermacht	113
Beschouwingen over Buitenlandsche Legers	117
De Bewapening van Moderne Infanterie	120
Nummer 8, 1937	121
Leven en Streven in de Koninklijke Landmacht	122
Uit de Vakpers	126

MOORMAN'S PERIODIEKE PERS N.V. - 's-GRAVENHAGE - 1938

EEN PRINSES VAN ORANJE NASSAU GEBOREN

Nog zoo kort geleden het ernstig ongeval dat Z.K.H. Prins Bernhard voor geruimen tijd aan het ziekbed bond, toen ieder de angstige spanning van Koningin en Prinses deelde om het behoud van Hem, die zich in zoo korten tijd bij het Nederlandsche volk had weten bemind te maken.

En thans het bericht dat H.K.H. Prinses Juliana het leven heeft geschonken aan een Prinses, het bericht, dat alom in den lande zulk een uitbundige vreugde heeft verwekt.

Het zijn wel twee tegenstellingen, maar duidelijker dan ooit is ook thans weer gebleken hoe zeer ons Volk zoowel bij droeve als blijde gebeurtenissen met het Huis van Oranje medeleeft en hoe het zich juist dan eensgezind aaneensluit. Gelukkig het Volk, dat in deze moeilijke tijden, zorgen van zich kan afzetten om zich gezamenlijk te kunnen verheugen in de blijde gebeurtenis, welke het voortbestaan van zijn geliefd Vorstenhuis, waarmede het zich zoo innig verbonden gevoelt, voor de naaste toekomst heeft verzekerd.

Het zijn deze gevoelens van oprechte blijdschap en dankbaarheid, welke de Koninklijke Landmacht bezielen en waaraan zij door middel van de Militaire Spectator zoo gaarne uiting wil geven.

Moge zij hieraan den wensch verbinden dat Prinses Beatrix zal opgroeien tot vreugde van Hare Prinselijke Ouders en van Hare Majesteit onze geëerbiedigde Koningin en dat — mocht Zij eenmaal tot de allerhoogste plaats worden geroepen — ook Zij ons met wijs beleid zal leiden, tot heil van ons dierbaar Vaderland.

's-Gravenhage, 22 Februari 1938.

*Luitenant-Generaal,
Chef van den Generalen Staf.*
I. H. REIJNDERS

HET VOORSCHRIFT VERBINDINGS- DIENST VOOR DE KONINKLIJKE LANDMACHT

getoetst aan de sindsdien verschenen Voorschriften Veld-
dienst, Gevechtshandleiding en Infanterie-Reglement,

DOOR G. STÜRM,
Majoor der Infanterie.

Zonder hierbij in details te treden, willen wij de verschillende aanwijzingen, den verbindingdienst betreffende, welke voorkomen in de nieuwe Gevechtshandleiding, het Voorschrift Velddienst en in het Infanterie-Reglement, vergelijken met de beginselen vastgelegd in het Voorschrift Verbindingsdienst.

Wij zullen dan tot de conclusie komen, dat het noodzakelijk is laatstgenoemd voorschrift op sommige punten te wijzigen of aan te vullen, terwijl zich ook een enkel geval voordoet, waarin het gewenscht is een der genoemde voorschriften meer in overeenstemming te doen brengen met het V.Vbdd.

BIJ DEN MARSCH OP GROOTEN AFSTAND VAN DEN VIJAND (pt. 87 V.Vbdd. en pt. 60 Gev.Handl.) is aanleg van een divisieverbindingsas slechts bij uitzondering gewenscht. De verbindingen in de Divisie worden in de eerste plaats tot stand gebracht door ordonnansen, radio, optische middelen en zooveel mogelijk door middel van de beschikbare Rijks- en andere telefoongeleidingen al of niet met inlassching van marschverbindingsposten.

Volgens pt. 263 V.Vbdd. gelden voor de verbindingssassen en verbindingsposten van de Divisiegroep dezelfde beginselen als voor die van de Divisie, terwijl bij den marsch op grooten afstand van den vijand in de Divisiegroep bovendien zooveel doenlijk gebruik moet worden gemaakt van de bestaande telefoon- en telegraafverbindingen. Wanneer het beloop dezer permanente verbindingen zich daartoe leent, kunnen zij ingevolge pt. 31 V.Vbdd., aanleiding geven ook nu reeds het in bedrijf brengen van een divisiegroepsverbindingssas te bevelen.

In deze beginselen is door het verschijnen van de Gevechtshandleiding geen wijziging gekomen.

GEDURENDE DEN OPMARSCH (zie ptn. 68 en 321 Gev.Handl.) kan in de D.G. volgens punt 354 Gev.Handl. voorloopig worden volstaan met het bedrijfsklaar maken van de telefoonverbindingen van één *divisiegroepsverbindingssas*, alsmede per Div. met de telefoonverbindingen van één divisieverbindingssas, m.a.w. zoowel de D.G. als de Div. beschikt in deze phase over één verbindingssas.

De punten 267 (D.G.) en 88 (Div.) van het V.Vbdd. schrijven eveneens één verbindingsas voor bij den marsch *BINNEN 's VIJANDS BEREIK*. Laatstgenoemd begrip dient in beide punten gewijzigd te worden in dat van „opmarsch”, ingevoerd door de nieuwe *Gev.Handl.*

Zoowel volgens punt 354 *Gev.Handl.* als volgens punt 268 V.Vbdd. moeten *TIJDENS DEN NADERINGSMARSCH* (laatste deel van den *opmarsch*) in de D.G., althans indien wordt opgetreden met twee Divisiën naast elkaar, twee *divisiegroepsverbindingsassen* in bedrijf zijn.

Volgens de punten 377 en 443 *Gev.Handl.* wordt het in bedrijf brengen van een tweede *divisieverbindingsas* door den D.C. zoo noodig eerst bevolen, nadat de gevechtsaanraking is tot stand gebracht.

Punt 84 V.Vbdd. zegt — zij het dan met andere woorden — hetzelfde. Volgens punt 354 *Gev.Handl.* wordt het beloop van de *divisiegroepsverbindingsas* en van de gedurende den *opmarsch* in elke Divisie tot stand te brengen *divisieverbindingsas* door den D.G.C. bepaald, terwijl in beginsel de commandopost van den D.G.C. wordt verplaatst langs de *divisiegroepsverbindingsas* en die van den D.C. langs de *divisieverbindingsas*.

Alhoewel laatstgenoemd beginsel wel min of meer naar voren treedt in de punten 83 en 90 van het V.Vbdd., ware dit aldaar duidelijker te vermelden.

Volgens punt 377 *Gev.Handl.* moet de commandant van de Divisie, waarvan tijdens den *opmarsch* de *verbindingsas* *niet* samenvalt met de *divisiegroepsverbindingsas* of met haar verlengde, zorg dragen, dat hij steeds door een dwarsverbinding op de *divisiegroepsverbindingsas* is aangesloten. Deze dwarsverbinding moet derhalve tot stand worden gebracht door de betrokken *divisieverbindingsafdeeling*.

Een en ander dient in het V.Vbdd. onder het hoofd „De verbindingen in het Veldleger en de Divisiegroep” te worden opgenomen.

Punt 380 *Gev.Handl.* zegt o.m., dat de *marschgroepscommandant* zich met zijn *commandogroep* verplaatst tusschen de voorhoede en de hoofdmacht langs de as, welke hem door den D.C. is opgegeven, terwijl indien hij een *commandopost* inricht en de *gevechtsomstandigheden* zulks noodzakelijk maken, hij zich *telefonisch doet aansluiten* met den vooruitgeschoven *divisieverbindingspost*.

Nu treedt het begrip „*marschgroep*” in de nieuwe voorschriften meer op den voorgrond dan voorheen en vereischt de noodige aanwijzingen in het bijzonder ook, zooals we later zullen zien, voor wat betreft de verbindingen in en ten behoeve van de voorhoede van de *marschgroep*.

De *divisieverbindingsas*, die tijdens den *opmarsch* bij voorkeur zal loopen in het vak van de sterkste colonne of *marschgroep*, verschaft aan diezelfde colonne (*marschgroep*) alle gewenschte gerief op *verbindingsgebied*, want, zoowel bij een colonne als bij een *marschgroep* moet de kop van de *divisieverbindingsas* volgen achter de reserve (*bataljons- c.q. voorhoedereserve*) van het of van één der twee *voorbataljons* der voorhoede van de betrokken colonne of *marschgroep*. Voldoet derhalve de *divisieverbindingsas* aan dezen gestelden eisch, dan zal de *verplichting* van een *marschgroepscommandant* zich *telefonisch* te doen aansluiten met den vooruitgeschoven *divisieverbindingspost*, in het bijzonder gelden voor den *marschgroepscommandant* in wiens vak de *divisieas* *niet* loopt.

Door welke *Vbd.A.* zal de hier bedoelde *telefoonverbinding* tot stand moeten worden gebracht? De *marschgroepscommandant* zal hiervoor moeten

bestemmen een deel (b.v. één telefoongroep) van de Vbd.A. van het infanteriereglement, dat deel uitmaakt van de marschgroep; op personeel van de Vbd.A. der Divisie mag hij hiervoor niet rekenen.

Aldus wordt het derhalve mogelijk gemaakt, dat de D.C. ook kan telefooneeren met den marschgroepscommandant, die niet het voorrecht heeft in zijn marschvak te beschikken over de divisieverbindingsas, althans zoodra laatstgenoemde C. zijn cp. heeft ingericht. (Zie Schets I).

Deze mogelijkheid is daarom van zooveel belang, omdat de voorhoede dier marschgroep rechtstreeks staat onder den marschgroepscommandant en niet onder den D.C., terwijl indien de voorhoeden aan haar opdracht hebben voldaan en derhalve de D.C. zelf de leiding van het gevecht in handen wenscht te nemen, hij den C. dier voorhoede ook door middel van deze dwarsverbinding telefonisch kan bereiken. Eerst *na het tot stand brengen der gevechtsaanraking* kan de D.C. dezen voorhoedecommandant zoo noodig bevelen zich direct telefonisch aan te sluiten op de *divisievoorcentrale*.

De inhoud van punt 380 Gev.Handl., voor wat betreft de telefonische aansluiting, dient in het V.Vbdd. te worden behandeld, waarbij dan opgemerkt mag worden, dat indien bij uitzondering de divisieverbindingsas niet zou volgen langs één der assen, waarlangs de beide marschgroepen zich moeten verplaatsen, *beide* marschgroepscommandanten zich moeten doen aansluiten op den vooruitgeschoven divisieverbindingspost. (Zie b.v. Bijlage III van V.Vbdd.). Dit is evenwel uitzondering, aangezien punt 376 Gev. Handl. zegt, dat het in de Divisie, marcheerende met *colonnes* of marschgroepen, aanbeveling verdient, de as waarlangs één der voorhoedecommandanten (bij *colonnes*) of één der marschgroepscommandanten zich verplaatst, te doen samenvallen met de divisieverbindingsas.

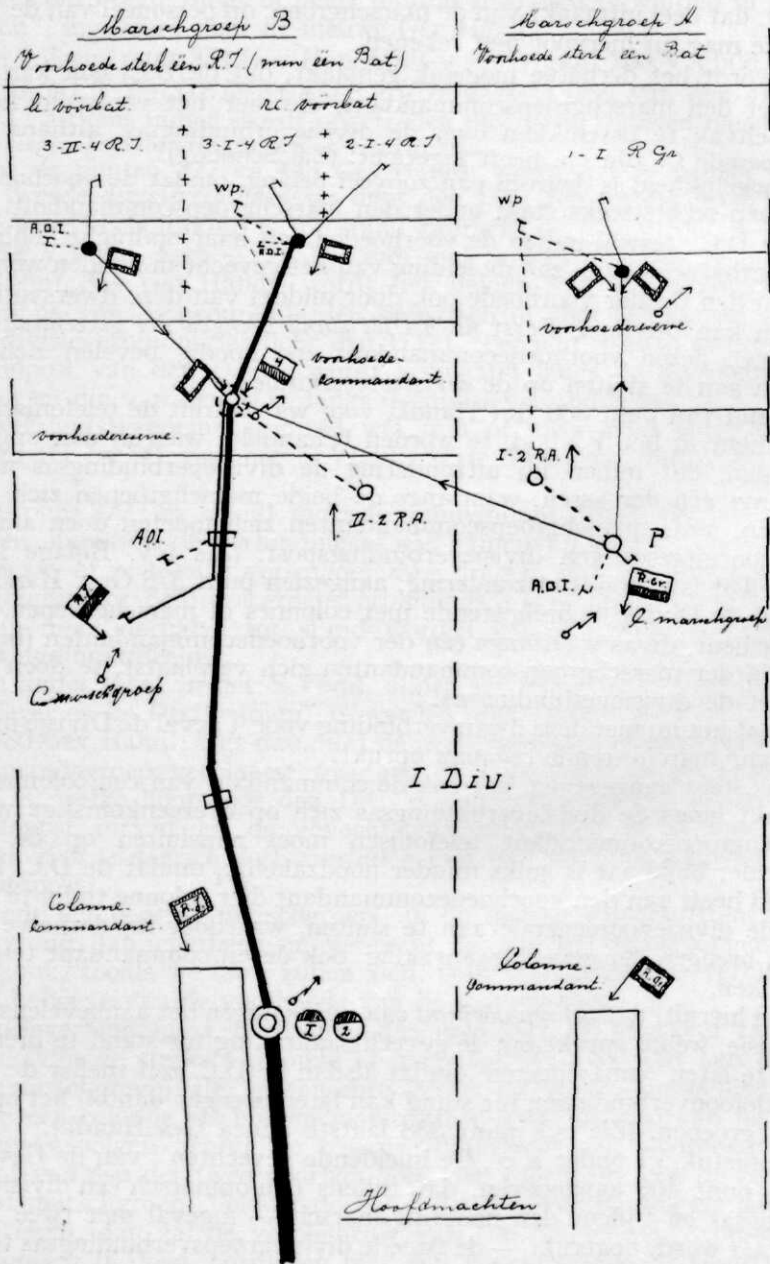
Hoe staat het nu met deze dwarsverbinding voor 't geval de Divisie met twee naast elkaar marcheerende *colonnes* oprukt?

Nergens staat aangegeven, dat ook de commandant van een *colonne*, welke niet oprukt langs de divisieverbindingsas zich op overeenkomstige wijze als de marschgroepscommandant telefonisch moet aansluiten op de divisievoorcentrale; blijkbaar is zulks minder noodzakelijk, omdat de D.C. het hier in de hand heeft aan den voorhoedecommandant dier *colonne* tijdig te bevelen zich op de divisievoorcentrale aan te sluiten, waardoor hij derhalve na het tot stand brengen der gevechtsaanraking, ook dezen commandant telefonisch kan bereiken.

We zien hieruit, dat *uit een oogpunt van verbindingen* het aanbevelenswaardig is de Divisie, welke oprukt om de gevechtsaanraking tot stand te brengen, in *colonnes* te laten opmarcheeren, omdat alsdan de D.C. zelf sneller de noodige directe telefoonverbindingen tot stand kan laten brengen dan bij het oprukken in marschgroepen. (Zie ook punt 358 laatste alinea Gev.Handl.).

In Hoofdstuk VI onder E c „De inleidende gevechten” van de Gev.Handl. wordt in punt 406 aangegeven, dat tijdens den opmarsch één divisiegroepsverbindingas en tijdens den naderingsmarsch — ingeval met twee Divisiën naast elkaar wordt opgerukt — de tweede divisiegroepsverbindingas tot stand moet worden gebracht.

Dat zooals punt 406 Gev.Handl. (handelende over den *naderingsmarsch*) aangeeft, door den aanleg van de tweede divisiegroepsverbindingas en doorgaans terstond verbinding tusschen den D.G.C. en de D.Cn. bestaat is niet geheel juist, aangezien deze verbinding reeds gedurende het deel van den opmarsch, voorafgaande aan den naderingsmarsch, aanwezig was door de

Schets I V. Veldd. Bijlage X Geval I.

De Divisie rukt op met marschgroepen. De rechter marschgroep bestaande uit een regiment, de linker marschgroep uit twee regimenten infanterie.

dwarsverbinding, welke ingevolge de 3e alinea van punt 377 Gev.Handl. door de zorg van den betrokken D.C. tot stand werd gebracht.

Blijkbaar bedoelt punt 406, 1e alinea, dat door den aanleg van deze divisiegroepsverbindingsas tusschen den D.G.C. en elk van zijn beide D.Cn. een *directe verbinding* tot stand wordt gebracht.

In het verlengde van elk der twee divisiegroeps-verbindingsassen wordt in elke vóórdivisie één divisieverbindingsas aangelegd. Aanleg van een tweede divisieverbindingsas kan eerst plaats vinden, nadat door de voorhoede(n) aan de bevolen opdracht is voldaan.

Deze tweede divisieverbindingsas kan tot stand worden gebracht indien twee plaatselijke aanvallen moeten worden uitgevoerd (punt 443 Gev. Handl.).

In de punten 84 en 118 V.Vbdd. zal een en ander duidelijker naar voren moeten worden gebracht, terwijl ook punt 88 van het V.Vbdd., voor wat betreft den aanleg van een tweede divisieverbindingsas, in dezen zin moet worden aangevuld.

In hetzelfde voorschrift dient te worden vermeld, dat voorkomen moet worden, dat verplaatsing van den commandopost van den D.C. noodig is op het tijdstip, waarop de D.C. de gevechtsleiding in handen neemt (punt 442 Gev. Handl.).

Eveneens moet worden opgenomen, dat tijdens den aanval op 's vijands hoofdweerstandstrook de D.G.C. aanwijzingen geeft omtrent het verlengen van de divisiegroepsverbindingsassen, terwijl de D.C. hetzelfde doet ten opzichte van de divisieverbindingsassen. (punten 481 en 505 Gev. Handl.).

Het bovenstaande voor wat betreft de divisiegroeps- en de divisieverbindingsassen. In het tot stand brengen en de beteekenis van de regimentsverbindingsassen, als geschetst in de punten 82 en 83 van het V.Vbdd., zijn door het verschijnen van de nieuwe Gev. Handl. geen wijzigingen gekomen.

(Wordt vervolgd).

NIEUWE UITGAVEN

„**De veiligheid van Nederlandsch-Indië in de wereldverhoudingen**” door CH. KIËS, Generaal-Majoor K.N.I.L. b.d. Uitgave: *De Gebrs. Van Cleef*, Den Haag.

„**Die Panzertruppen**” und ihre Zusammenwirken mit den anderen Waffen, door General-Major GUDERIAN. Uitg. Verlag *E. S. Mittler en Sohn*. Berlin.

„**Die Glückhafte Batterie**” door Generalleutnant. a. D. MARX. Uitg. *Ludwig Voggenreiter*. Potsdam. Prijs RM. 4.50.

HET GEVECHT BIJ WAALRE EEN TACTISCHE OEFENING OP DE KAART¹⁾

DOOR M. R. H. CALMEYER,
Kapitein van den Generalen Staf.

Inleiding.

In jaargang 1937 van *De Militaire Spectator* bespraken wij in een reeks artikelen de tactische grondslagen van de z.g. *inleidende gevechten*. Wij zezen daarbij op de noodzakelijkheid om, teneinde tijdverlies en daarmee verlies van het initiatief te ontgaan, de leiding uit te oefenen door middel van *gedeeltelijke afzonderlijk uitgaande en dikwijls mondeling gegeven bevelen*. Tevens stipten wij aan, dat het in vreedstijd opmaken van volledige bevelen een nuttige voorbereiding blijft om zodoende een overzicht te verkrijgen van het geheel der handelingen. Een dergelijk volledig bevel, door bevoegde hand ontworpen, werd onze lezers aangeboden in de Januari-aflevering van dit jaar. Ook daar wordt er op gewezen, dat dit bevel moet worden beschouwd als een samenvatting van reeds uitgegeven waarschuwings-, c.q. bijzondere bevelen. Thans willen wij trachten, voor zoover zulks in een tijdschriftartikel mogelijk is, een beeld te geven van het verloop der handelingen, gezien van het standpunt van een regimentscommandant der infanterie, zooals wij ons dat in werkelijkheid voorstellen. Wij zullen daarbij tevens gelegenheid hebben enkele nieuwe strijdmiddelen ten tooneele te voeren en eenige o.i. belangwekkende Duitsche meeningen ter zake in de overwegingen te betrekken.

Onderstelling.

Blauwe strijdkrachten zijn, in vijandelijk land, in opmarsch tegen *Roode troepen*, die zuidelijk van het „VERBINDINGSKANAAL SCHELDE MAAS” worden samengetrokken.

De *Blauwe V Div.* marcheert 12 Febr. als rechter divisie van de III D.G. op naar de lijn STEENSEL—BROEKHOVEN en zal vijandelijke strijdkrachten, die zich hiertegen mochten verzetten, aangrijpen en uiteenslaan.

De V Div. rukt op met twee marschgroepen naast elkaar, waarbij de *linker marschgroep*, bestaande uit het versterkte 17 R.I., over HULST en AALST naar BROEKHOVEN marcheert.

De Marschgroepscommandant heeft *opdracht* zoo snel mogelijk op te rukken, teneinde als eerstkomende sprong met de hoofdmacht het bedekte terrein bij AALST te bereiken en met de voorhoede den DOMMEL, waarbij de bruggen bij LIMMEREIND tegen vijandelijk mitrailleurvuur moeten worden gedekt. Mocht de voorhoede voordien op overmachtigen vijand stuiten, dan moet zij de gevechtsaanraking tot stand brengen.

Rechts van marschgroep 17 R.I. marcheert de rechter marschgroep der divisie, met 13 R.I. (min III) als voorhoede; *links* marcheert het versterkte 3 R.I. als rechter marschgroep der VI Div.

Voor *marschvlak* van het versterkte 17 R.I. en *toestand om 11.00* zie *schets 1*.
Op dit tijdstip beschikt C.-17 R.I., die zich, met zijn commandogroep en

¹⁾ Kaarten 1 : 50.000 nrs. 51 (Eindhoven) en 57 (Valkenswaard).

C.-II-3 R.A., bij Pl. 35 aan den straatweg van EINDHOVEN naar GELDROP bevindt, over de volgende *inlichtingen* en *gegevens*.

Om 8.00 werd door *luchtverkenning* vastgesteld, dat vijandelijke infanterie het Verbindingskanaal Z. van LUYKSGESTEL en Z. van KOLONIE overschreed. Om 10.00 werd een gemengde vijandelijke colonne vastgesteld op den straatweg tusschen EERSEL en DE HEESTERT.

Uit de richtingen VELDHOVEN en BROEKHOVEN klinkt *sedert* 10.30 *kanon-gebulder*, dat uit het bedekte terrein Z.W. van GELDROP wordt beantwoord. 17 R.I. heeft tot dusver geen vuur ontvangen.

2 R.H. ¹⁾ werd in den loop van den morgen door overmachtige Roode lichte troepen (ruiters, wielrijders, motorrijders en pantserwagens) geleidelijk terug gedrongen. Volgens een zoo juist van C.-2 R.H. ontvangen bericht houden deelen van het regiment thans stand achter den DOMMEL bij en Noordelijk van LIMMEREIND, doch werd het regiment om 10.30 gedwongen VALKENSWAARD te ontruimen. In de bosschen N. van VALKENSWAARD wordt gevochten.

EINDHOVEN en GELDROP zijn in den loop van den morgen herhaaldelijk door *Roode bombardementsvliegtuigen* aangevallen. De Roode luchtstrijdkrachten zijn ook overigens zeer actief, de Blauwe luchtverkenning wordt zeer belemmerd.

Het *weer* is regenachtig, met donkere bewolking.

De *troepen* zijn, behoudens luchtaanvallen, nog niet in het vuur geweest. De stemming is ernstig en vastberaden. De verpleging is tot dusver goed geweest.

Marschgroep 17 R.I. bestaat uit: 17 R.I., in hoofdzaak samengesteld volgens het boekwerk „OORLOGSORGANISATIËN”, met dien verstande, dat aan de daar gegeven samenstelling is toegevoegd een gemotoriseerde compagnie pantserafweergeschut van 3 sectiën à 3 stukken van 4,7 cm (verder aangeduid als 17 C.Pg.); II-3 R.A.; 2 sectiën van 5 C.P. onder den oudsten luitenant met deel G.T. van 5 C.P., waarin o.m. 100 mijnen tegen vew. (verder aangeduid als V.mijnen) en spiraalrollen tot het afsluiten van wegen; peloton ruiters van 2 R.H. Bij de verbindingsafdeelingen van 17 R.I. en II-3 R.A. zijn ultra-korte golftoestellen ingedeeld, op het gebruik waarvan wij nader terugkomen.

De marschgroep rukt op in de volgende *marschorde*.

A. *Voorhoede*. (Commandant is C.-I-17 R.I.).

a. *Afzonderlijk verkenningsorgaan*.

Regimentspatrouille 17 R.I. (sprongsgewijze vooruit, thans in beweging naar Station W. van Aalst

b. *Voorste echelon*.

Voorsectie van 1-I-17 R.I.	25 m
Afstand, waarin 1 S.-17 C. Pg. (sprongsgewijze)	600 m
1-I-17 R.I. (min een S.), versterkt met een S. zw. mitrs.	120 „
Afstand, waarin C.-I-17 R.I. met toegevoegd personeel en een Groep ruiters	1000 „

c. *Voorhoedereserve*.

2-I-17 R.I. (min een S. linkerflankpatrouille) 100 „

¹⁾ Ter vervanging van de thans tot III. D.G. behoorende lichte troepen bij deze groote eenheid ingedeeld en o.m. bestaande uit een Halfregiment ruiters en een Halfregiment wielrijders.

M.C.-I-17 R.I. (min een S.)	100 m
S.-17 C. Mr.	25 „
3-I-17 R.I.	120 „
17 Bt. 6 veld	50 „
Twee Sn.-5 C.P. met voertuigen	125 „
G.T.-I-17 R.I.	50 „
<i>Afstand</i> , waarin achter de voorhoedereserve een vooruitgeschoven batterij van II-3 R.A., voorts 17 C. Pg. (min een sectie, sprongsgewijze), Commandogroepen 17 R.I. en II-3 R.A., Pel. ruiters (min een Gr.), deel Vbd. A.-17 R.I.	
	3000 „
d. <i>Hooftmacht</i> . (Colonne C. is C.-II-17 R.I.).	
II-17 R.I.	600 „
II-3 R.A. (min 1)	900 „
III-17 R.I.	600 „
Kn. T.	200 „
Totale lengte rond	
	7500 m

Vorenstaande marschorde spreekt grootendeels voor zich zelf. Betreffende enkele aangelegenheden meenen wij echter een **toelichting** te moeten verstreken.

De Voorhoedecommandant beschikt aan *lichte troepen* over de regimentspatrouille en over een groep ruiters uit het bij de marschgroep ingedeelde peloton. Hoewel of liever gezegd omdat hij voor de tactische verkenning de voorkeur geeft aan ruiters boven wielrijders, heeft hij de wielrijderspatrouille bestemd voor afzonderlijk verkenningsorgaan, waarvan de taak grootendeels op den marschweg ligt, en de ruiters in de hand gehouden voor eventuele verkenningen in het zijterrein. Uit gelijke overwegingen heeft de Marschgroepscommandant zich de beschikking voorbehouden over het grootste deel zijner bereiden verkenners.

Tot de marschgroep behoort de organiek bij 17 R.I. ingedeelde compagnie *pantserafweergeschut*. De Marschgroepscommandant heeft tot dusver volstaan met één sectie ter beschikking van den Voorhoedecommandant te stellen en *de compagnie (min een sectie) in reserve* te houden. Hij kwam hiertoe uit de overweging, dat zich nog geen bepaalde bedreiging aftekende, de marschgroep in front (door de lichte troepen, in verband met het beloop van Eindhovenschanneel, Tongelreep en Dommel) eenigszins gedekt was en het bijv. zeer wel mogelijk zou zijn (bijv. door achterraken van de linker nevencolonne), dat de compagnie in de eerste plaats zou moeten worden belast met beveiliging van den linkerflank (bijv. richting Geldrop of, later, richting Valkenswaard). Motorisering van het pantserafweergeschut staat toe hiervan een soepel gebruik te maken en voorkomt, dat dit van huis uit over de colonne moet worden versnipperd, zonder de mogelijkheid in de aanvankelijke groepeeringswijziging te brengen op grond van binnenkomende berichten, met het gevolg, dat nergens een deugdelijke beveiliging wordt verkregen. Ook hier geldt: „*Wie alles dekt, dekt niets*”. Indien de toestand zich zoo ontwikkelt, dat zoowel in front als op een flank een pantseraanval mogelijk is, dan kan de Marschgroepscommandant er op rekenen, dat de D.C. tijdig een tweede (gemotoriseerde) pantserafweercompagnie tot zijn beschikking zal stellen aangezien met één compagnie over het algemeen slechts in één richting een dragelijke beveiliging kan worden verkregen.

De sectie ingedeeld bij de voorhoede beweegt zich sprongsgewijze in de open

ruimte van omstreeks 600 m tusschen de voorsectie en de reserve van het voorste echelon. Bij de stukken bevindt zich de tot de sectie behorende motormitrailleurgroep (met 2 lt. mitrs.), terwijl een paar spiraalrollen worden medegevoerd. De sectie rijdt met een snelheid van 12 km per uur en haalt dus in omstreeks 4 min de voorsectie in. Daarna blijft zij 8 min staan tot de reserve van het voorste echelon haar weder heeft ingehaald en rijdt dan opnieuw naar voren. Een paar motorrijders rijden sprongsgewijze — van uitkijkpunt tot uitkijkpunt — voor de voorsectie uit en waarschuwen door middel van een vuurwerksein bij het naderen van vijandelijke pantserwagens. Het zou o.i. wenschelijk zijn, indien daartoe een bepaald sein „*Pantsergevaar*” voor het geheele leger voor eens en vooral wordt voorgeschreven, zoodat ieder soldaat dit zou kennen. Is de Voorhoedecommandant van oordeel, dat het pantsergevaar zulks noodig maakt, dan kan hij de sectie zoodanig doen verplaatsen, dat de stukken elkaar overlappen en telkens één stuk in stelling staat. Ook is het mogelijk een stuk tijdelijk door de bediening te doen trekken met den loop naar voren. Uiteraard stellen beide oplossingen hooge eischen aan de bediening. Een *ideale oplossing* van de frontale bescherming eener marcheerende colonne is ook hiermede niet verkregen. Hiertoe ware noodig indeeling van gepantserd afweergeschut op motoraffuit, dat dus steeds gereed is om frontaal het vuur te openen en niet eerst behoeft te worden afgelegd en omgedraaid, m.a.w. indeeling van een *vecht- of pantserwagen*. Het zou alleszins aanbeveling verdienen indien een divisie over enkele voor dit doel geschikte gepantserde voertuigen — die ook in andere omstandigheden hun nut zouden opleveren — zou beschikken. Is dergelijk geschut niet aanwezig, dan lijkt een frontpantser voor het gewone afweergeschut ons onontbeerlijk, daar dit geschut anders verloren is, indien het er niet in slaagt den vijandelijken vecht- of pantserwagen buiten gevecht te stellen alvorens deze het vuur kan openen.

Tenslotte willen wij in dit verband nog aanstippen, dat, *indien de Voorhoedecommandant de beschikking* zou hebben verkregen *over twee sectiën pantserafweergeschut* — hetgeen wellicht het geval zou zijn geweest indien geen flankbedreiging viel te duchten of 17 C.Pg., evenals bijv. een Duitsche compagnie „Pak's”, uit 4 sectiën had bestaan — hij de tweede sectie voorshands in reserve zou hebben gehouden en doen springen in de open ruimte tusschen voorste echelon en voorhoedereserve.

Het tweede wapen waarover de Marschgroepscommandant beschikt tot het keeren van gepantserde aanvallers zijn de *pioniers*, daartoe bewapend met lichte mijnen, uitgerust met spiraalrollen voor het afsluiten van wegen en met gereedschappen voor het maken van verhakkingen e.a. hindernissen. Wij zullen deze „infanteristen strijdende met technische wapenen” — zooals zij zich in het Duitsche leger met trots noemen — nog aan het werk zien en volstaan thans met te vermelden, dat de Voorhoedecommandant heeft overwogen (vergelijk V. V e l d d. p. 367) de onder zijn bevelen gestelde pioniers te doen marcheeren achter het voorste echelon. Daar dit echter slechts één compagnie sterk is, acht hij zijn kostbare pioniers (met hun bespannen voertuigen) hier te veel blootgesteld. Een doorgedrongen pantserwagen zou, zelfs indien door het pantserafweergeschut tot staan gebracht, een mitrailleurbundel in de pioniers en de bespanningen der voertuigen kunnen werpen. De Voorhoedecommandant heeft zijn pioniers dus een wat veiliger plaats toegewezen.

Dankbaar is de Voorhoedecommandant voor de toebedeeling van de *Batterij van 6 veld*. Nu dit geschut niet meer behoeft te worden misbruikt als anti-vechtwagengeschut, kan het nog nuttige diensten bewijzen als batterij-infante-

riegeschut, in afwachting van een om-
bewapening met middelbare mortieren
of lichte houwtisers. Dergelijke bat-
terijen (c.q. compagnieën) doen den
laatsten tijd meer en meer hun intrede
in de verschillende legers en vormen
een uitmuntend middel om de infan-
terie wat minder afhankelijk te maken
van het zware wapen. Vooral in het
bedekte Brabantsche terrein verheugt
C.-I-17 R.I. zich over deze „zakar-
tillerie”. Ook tegen doorgebroken pant-
serwagens kan de batterij uiteraard
dienst doen.

De *afdeeling artillerie* ingedeeld bij
de Marschgroep marcheert nog achter
het voorste bataljon van de hoofd-
macht. De Afd. C. heeft echter reeds
één batterij (natuurlijk onder zijn
bevel blijvende) in draf achter de
voorhoede doen opsluiten om onmid-
dellijk in stelling te kunnen gaan zoo
dit noodig mocht blijken. De Bt. C.
van deze batterij bevindt zich nabij
den Afd. C., die zelf bij den Marsch-
groepscommandant rijdt. Een *artillerie-
verkenningpatrouille* is door den Afd. C.
reeds uitgezonden met opdracht een
stelling te verkennen in de omgeving
van EIKENBURG (N.O. van AALST) van
waar eventueel een overschrijden van
het bedekte terrein tusschen Aalst en
Waalre zou kunnen worden gesteund.

Wij noodigen de belangstellende le-
zers thans uit zich in gedachten te ver-
plaatsen naar Pl. 35 aan den straat-
weg EINDHOVEN naar GELDROP, zich
den druilerigen wintermorgen van 12
Februari voor te stellen, het gedreun
van het geschut op zich te laten in-
werken, de grauwe colonne van I-17 R.I.
door RIEL te zien trekken en zich
vervolgens een denkbeeld te vormen
over:

- a. De *beoordeeling van den toestand*
door den Marschgroepscommandant;
- b. De *maatregelen*, die de Marsch-
groepscommandant c.q. op grond van
dit oordeel neemt.

(Wordt vervolgd).

VECHTWAGENHINDERNISSEN

DOOR H. VAN DER SLUYS

Kapitein der Genie.

Bij het vaststellen welk soort van vechtwagenhindernis men wenscht toe te passen, zal men dienen te onderscheiden of de hindernissen beoogen het vertragen en belemmeren van 's vijands strategischen, dan wel van diens tactischen opmarsch. Voorts is van invloed het beschikbare personeel, de beschikbare tijd, de beschikbare materialen en de aard van het terrein.

Vooropgesteld dient te worden, dat het aloude beginsel: „*een hindernis zonder vuur is geen hindernis*,” ook voor vechtwagen-, c.q. pantserwagenhindernissen, vrijwel onverminderd geldt. Toch zijn er verscheidene gevallen denkbaar, waarbij het noodig zal zijn om hindernissen te stellen, waarop geen of slechts zwak vuur zal kunnen worden gebracht; dit zullen dan doorgaans hindernissen zijn, welke een strategisch doel beoogen, waarbij reeds het bereiken van een vertraging van enkele uren in 's vijands opmarsch voldoende kan zijn. Om de vertraging op te voeren, zal men in zulke hindernissen mijnen kunnen plaatsen, waardoor een tegenstander zal worden gedwongen de opruiming met groote omzichtigheid uit te voeren. Dit soort hindernissen, zal men meestal op en in kunstwegen en detilés aantreffen, waarbij dan de plaats zoodanig moet zijn gekozen, dat omrijden zeer bezwaarlijk, bij voorkeur onmogelijk is.

In het algemeen zullen strategische hindernissen snel moeten worden gesteld; geschoold personeel zal veelal slechts in beperkt aantal beschikbaar zijn, zoodat men met ongeoefende krachten, vaak zelfs met burgerpersoneel, zal moeten werken. De materialen zal men uit de naaste omgeving moeten verkrijgen. Een groot deel van de strategische hindernissen kan worden verkregen door het vernielen van de kunstwerken in de opmarschwegen, dan wel door het reeds in vredetijd voorbereiden en aanmaken van permanent voorziene, kunstmatige hindernissen. Voor strategische hindernissen komen in aanmerking barricades, verhakkingen, putringhindernissen en mijnevelden.

Tactische hindernissen beoogen niet slechts het vertragen van 's vijands opmarsch, doch vooral het zoodanig belemmeren van aanvallende vechtwagens, dat deze hetzij door den aard van de hindernis zelve buiten gevecht worden gesteld, dan wel zoodanig worden opgehouden, dat de eigen vuurorganen hen kunnen vernietigen. Hieruit volgt dus, dat de hindernissen zoodanig moeten zijn aangebracht, dat zij door eigen vuurorganen bestreken kunnen worden, waardoor opruiming eerst mogelijk wordt na het buiten gevecht stellen van die organen, en verder zoodanig dat vernietiging van een vechtwagen mogelijk is, nadat deze zich heeft vastgewerkt of wordt opgehouden. Behalve op de wegen, die naar het stellinggebied voeren, moeten tactische hindernissen overal, waar optreden van vechtwagens kan worden verwacht, in het terrein voorkomen.

Het is van veel belang de hindernissen zooveel mogelijk aan 's vijands waar-

Afb. 1.

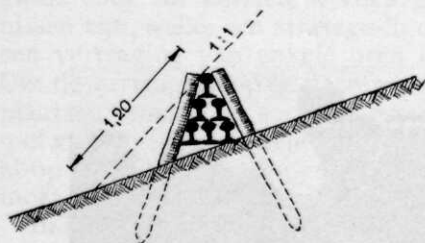
Afb. 2.

neming te onttrekken. In het algemeen zal voor het aanmaken van dit soort hindernissen meer *technisch personeel beschikbaar zijn* dan voor de strategische hindernissen; echter toch weer niet in die mate, dat de troep bij den aanmaak geheel kan worden uitgeschakeld. Ook zal de beschikbare tijd veelal ruimer zijn dan bij de strategische hindernissen het geval is. De meeste bekende hindernissen kunnen als tactische vechtwagenhindernissen worden gebezigd.

Het voorschrift *Inrichten Stellingen*, deel VIII geeft eenige hindernissen tegen vechtwagens; er bestaan echter op dit gebied nog meer mogelijkheden.

Afb. 4.

Afb. 3.

De hindernis voldeed goed, de vechtwagen — lichte Renault $\pm 6,8$ t — liep, geheel volgens bedoeling, in de gracht vast, op het oogenblik, dat hij tegen de overzijde moest opklimmen (afb. 1). Wel gelukte het achterwaarts de hindernis weder te verlaten.

De hindernis is zeer eenvoudig en snel te stellen; een nadeel is, dat de afmetingen van deze hindernis afhankelijk zijn van het overschrijdingsvermogen der te verwachten vechtwagens.

2. Valkuilhindernis.

Deze hindernis wordt door Luitenant-Kolonel D. VAN DEN BERG beschreven in het Wetenschappelijk Jaarbericht 1936 blz. 151 en 152. Ze bestaat uit een, naar den vijand, afhellende wal hoog 1,4 m, aan eigen zijde bekleed en op 0,8 m achter deze wal een overdekte valkuil met 2 m bovenbreedte, 1,5 m bodembreedte en 1 m diepte. Het is blijkbaar de bedoeling, dat de wal tevens als gevechtstopstelling kan worden gebruikt. De breedte van de hindernis was $\pm 4,5$ m en voor het vervaardigen waren 33 manuren noodig. De gezamenlijke valhoogte van 2,4 m werd te groot geacht, omdat men vreesde, dat de kleine Renault-vechtwagen over den kop zou slaan. In verband hiermede werd de wal verlaagd tot 0,7 m hoogte, waardoor dus 1,7 m valhoogte ontstond.

De hoogte van 0,7 m was nu niet meer voldoende om de 0,065 m dikke houten afdekking van de achtergelegen valkuil te doen bezwijken en het gelukte dan ook om de verlaagde hindernis te overschrijden (afb. 2.).

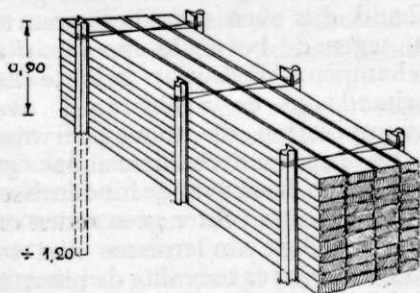
Teneinde de deugdelijkheid van verschillende soorten na te gaan, zijn hiertoe in Augustus 1937 bij I—R.G.Tr. in de Legerplaats bij Zeist de volgende beproefd.

1. Puntgracht volgens V.I.S. VIII fig. 40.

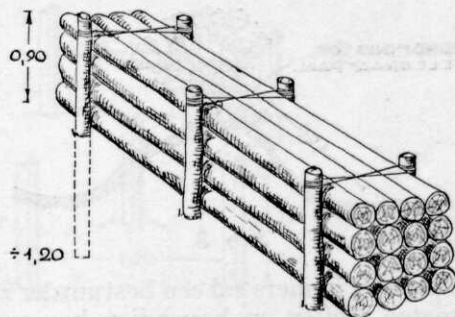
De hindernis had op maaiveldhoogte een breedte van 3 m, een grootste diepte van 1,3 m en een lengte van $\pm 6,7$ m. De bestemming was dus tegen den lichten vechtwagen. Arbeidstijd was ± 18 manuren.

Afb. 7.

Afb. 5.

Afb. 6.

Bij een goede uitvoering kan men verwachten, dat dit niet het geval zal zijn en dat de hindernis dan zal voldoen.

3. *Hindernissen* beschreven in „*Manual of Field Engineering*”, Vol. II, Chap. III, Sec 13—2 en plate 18 en 19.

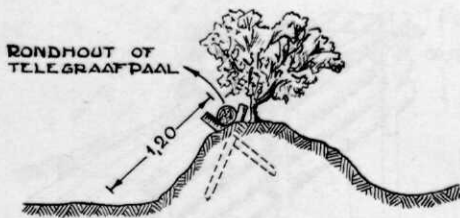
a. Een dier hindernissen bestond uit een, op een helling geplaatste, stapeling van 3 lagen spoorstaven op hun voeten, onderscheidenlijk van 3, 2 en 1 spoorstaven en opgesloten tusschen ter weerszijden ingeslagen piketten van rondhout, ϕ 0,08 à 0,1 m (afb. 3). Hoewel zulks in de teekening van het Engelsche boekwerk niet was aangegeven, werden de lagen van elkander gescheiden door eenige houten klampen; dit geschiedde om het schuiven van ijzer op ijzer te voorkomen. (afb. 4).

Als variant werd nog een soortgelijke hindernis uitgevoerd, eveneens uit 3 lagen spoorstaven bestaande, maar onderscheidenlijk van 9 om en om, 5 om en om geplaatste, en 1 spoorstaaf, echter zonder aanbrenging van houten klampen. De verrichte arbeid vorderde resp. 12 en 16 manuren, waarbij gerekend is dat de materialen aangevoerd waren.

De hindernissen voldeden uitstekend, de vechtwagen liep tegen de hinder-

Afb. 9.

Afb. 8.

nissen op, om ongeveer halverwege de rupsband, dus even voor het zwaartepunt, tegen de bovenste spoorstaaf af te schampen. Weliswaar gelukte het naderhand om de vechtwagen over de steunpiketten, die, toevalligerwijze, juist op rupsbandtussenruimte geplaatst waren, heen over de hindernissen te loodsen. Dit is echter geen reden om deze eenvoudige hindernissen niet toe

te passen, immers zal een bestuurder zonder loods wel zeer toevallig de piketten moeten treffen en bovendien kan men ook hierin tegemoet komen, door de tussenruimten van de steunpiketten te wijzigen. Verwacht kan worden, dat een vechtwagen, die met den eenen rupsband tegen een piket oploopt, met den anderen op de spoorstaaf zal afschampen, waarna hij scheef zal weggantelen.

b. Een andere hindernis bestond uit een stapeling hoog 0,9 m, breed 0,65 m, van bezaagd hout en geklemd tusschen ingeheide, onderling gekoppelde, spoorstaven (afb. 5) en een soortgelijke hindernis uit een stapeling hoog 0,9 m, breed 0,6 m, van rondhout en geklemd tusschen ingeheide, onderling gekoppelde rondhouten ϕ 0,15 m (afb. 6). De aan deze hindernissen verrichte arbeid vroeg omstreeks 22 à 24 manuren. Als vechtwagenhindernis voldeden zij niet, zonder veel moeite werden ze genomen, maar dit wil niet uitsluiten, dat deze hindernissen geen toepassing zouden kunnen vinden tegen pantserwagens (afb. 7).

c. Weer een andere hindernis, bestond uit een, op vorken van rondhoutpiketten, gelegde heipaal ϕ 0,2 m, aangelegd op een \pm 1 m hoogen wal. Toen de vechtwagen de hindernis zou overschrijden, begon inderdaad overeenkomstig den opzet, de paal als een soort „home-trainer” te draaien (afb. 8 en 9). Waarschijnlijk, doordat te veel grond bij het aanleggen was weggegraven, werden de piketten weggedrukt, terwijl voorts de paal door de rupsbanden werd aangetrepen, zoodat daarna de hindernis overschreden kon worden. Toch heeft

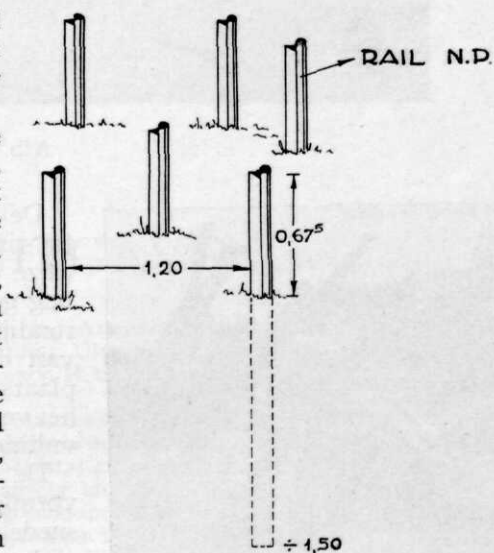

Afb. 11.

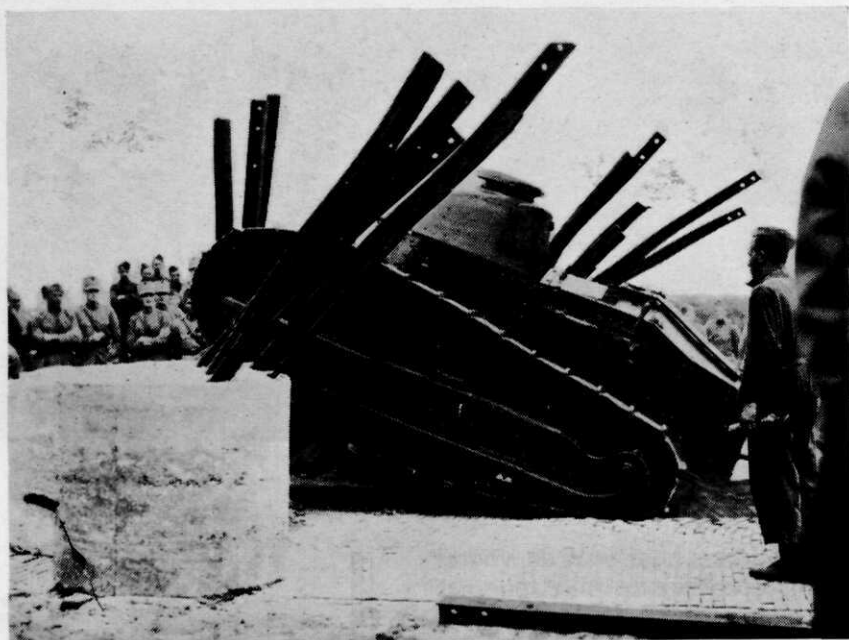
ook deze hindernis haar waarde, vooral als men bijvoorbeeld de piketten met blik bekleedt en de paal met bandijzer beslaat.

d. Ten slotte, werd nog de volgende soort Engelsche hindernis beproefd, namelijk een hindernis, bestaande uit loodrecht tot $\pm 1,4$ m diepte ingeheide spoorstaven van 2,1 m lengte (afb. 10). Hiervan werden een 8-tal ingeheid, hetgeen een arbeidstijd van 22 manuren vorderde. Op het eerste gezicht maakt deze hindernis niet veel indruk, het resultaat was echter verrassend. Nadat de vechtwagen zijn aanloop genomen had en de hindernis poogde te doorschrijden, liep hij met de onderzijde op de spoorstaven vast en kon daardoor niet meer vooruit komen. Herhaalde pogingen mislukten alle, de spoorstaven gaven eenigermate mede, braken echter niet af en zoodra de vechtwagen achteruit kroop, hernamen zij hun vorigen stand (afb. 11). De hindernis is zeer geschikt bij vasten grondslag, zooals zand- en kleigrond. Voor het vervaardigen is het noodig over een hei-installatie en hiermede vertrouwd personeel te beschikken. Een zeer goed bruikbare hei-installatie, is die voor het slaan van norton-pompen. Een variant op dit soort hindernis verkrijgt men bij het opruimen van boomen, als men de boomen op $\pm 0,6$ m hoogte boven het maaiveld afzaagt.

4. Ten slotte werden nog een tweetal hindernissen beproefd, vervaardigd met behulp van betonputringen, zooals die voor rioleeringen en beerputten worden vervaardigd.

Afb. 10.

Afb. 13.

Afb. 12.

De ééne hindernis bestond uit een zevental ringen ϕ 1 m en hoog 1 m, schaaksge wijze opgesteld en aan de onderzijde onderling gekoppeld door een drietal beugels van rondijzer ϕ 19 mm. Elke ring was voorzien van drie schuin naar 's vijands zijde geplaatste spoorstaven, lang 2—2,5 m en, tot het verkrijgen van gewicht, van een betonvulling (afb. 12).

De andere hindernis bestond uit een eivormige ring, met grootste inwendige doorsnede van 1,8 m en 2 m hoogte en ter weerszijden van deze ring geplaatste kleine ringen als voren beschreven. Onderlinge koppeling, spoorstaven en betonvulling waren overeenkomstig de vorige hindernis. (afb. 13). De arbeidstijd was onderscheidenlijk 12 en 8 manuren. Hierbij is dan gerekend, dat alle

materialen aangevoerd waren, de beton drooggemengd was en het ijzer gebogen. Bij de beproeving stootte de vechtwagen met den neus tegen de ringen, liep vervolgens eenigermate omhoog en tilde den ring, waartegen hij zich opwerkte \pm 0,1 m op. Hierna was de kracht van de vechtwagen uitgeput en na teruggaan hernam de ring zijn vorigen stand. Tijdens de beproeving knapte een spoorstaaf af. Hoewel de hindernissen voldeden, kunnen nog eenige verbeteringen toegepast worden. Zoo kan men behalve een onderkoppeling ook een

bovenkoppeling aanbrenge; hierdoor wordt het verband uitteraard veel hechter. De spoorstaven behoeven slechts 1,7 m lang te zijn, waardoor ze niet meer dan 0,6 m uitsteken. Hierdoor kan een vechtwagen niet onder tegen de staven drukken en zullen deze niet afknappen. Bovendien voorkomt men, dat ze als hefboom werken. De ringen werden met springmiddelen uit elkander geslagen. Zooals te verwachten was, bleek, dat het bindingsproces, 5 à 7 dagen, niet voldoende voltrokken was. Dit is geen bezwaar, als men voldoende vuur op de hindernis kan brengen. Wil men echter snel een keiharde vulling hebben, dan kan snelbindende cement worden gebruikt. Het spreekt vanzelf, dat het, na opstijving van de betonvulling, niet meer mogelijk was, deze met schoppen e.d. te verwijderen. Materialen voor de hindernissen zijn vrijwel overal verkrijgbaar, ze zijn snel te stellen en geschoold personeel is niet noodzakelijk. Om vooral als vechtwagen-hindernis doeltreffender te worden, kan men 2 à 2,5 m achter de eerste versperring deze verdubbelen.

Natuurlijk kon door de proeven niet worden vastgesteld, hoe de hindernissen zich tijdens een beschieting zullen houden en welke de overschrijdingsmogelijkheden van andere vechtwagentypen zullen zijn.

NIEUWE UITGAVEN

„Geistige Kriegführung” door Majoor (E) Dr. Ing. ALBRECHT BLAU, im Psychologischen Laboratorium des Reichskriegsministeriums. Uitgever *Ludwig Voggenteiler Verlag*, Potsdam, 1937. Prijs gek. R.M. 1,80, linnen R.M. 2,40.

In dit eenigszins filosofische deeltje van VOGGENTEILER's reeds meermalen geprezen „*Graue Bucherei*” schetst Schr. allereerst de ontwikkeling van het menselijk inzicht in het wezen van den oorlog en komt via WILHELM ZUR LIPPE, JOMINI en CLAUSEWITZ tot het heden. Een oorlog tusschen hedendaagsche cultuurvolken kan slechts een *totale oorlog* zijn, d.w.z. een strijd met de wapenen, op economisch gebied en op geestelijk gebied. Dit laatste gebied vormt dan meer in het bijzonder het onderwerp van Schr.'s studie. Schr. geeft een overzicht van den geestelijken strijd tijdens den Wereldoorlog — waarbij de Entente, o.m. steunende op de reeds bestaande „ALLIANCE FRANCAISE” (55.000 aangesloten vereenigingen met 11 miljoen leden), verre in het voordeel was — en vervolgens van de ontwikkeling van deze strijdwijze na den oorlog. Bij dit laatste is SOWJET RUSLAND toonaangevend en weet daarbij uiterst handig pacifistische en anti-fascistische stroomingen voor haar doel te benutten. De hulp aan het Rode Spanje bestond niet alleen in wapenen en strijders, doch evenzeer in de oprichting van een uitmuntend geoutilleerde propaganda centrale te BARCELONA. Belangwekkend is ook Schr.'s meening, dat de bedoeling van het neerlaten van parachutisten achter 's vijands front — waarmede naar men weet in RUSLAND op groote schaal wordt geoefend — niet zoo zeer is om strijders achter dit front te brengen, als wel om daar propagandisten met propagandamateriaal af te zetten.

Wie hun inzicht in het wezen van den modernen oorlog willen verdiepen, kunnen wij deze studie aanbevelen.

C.

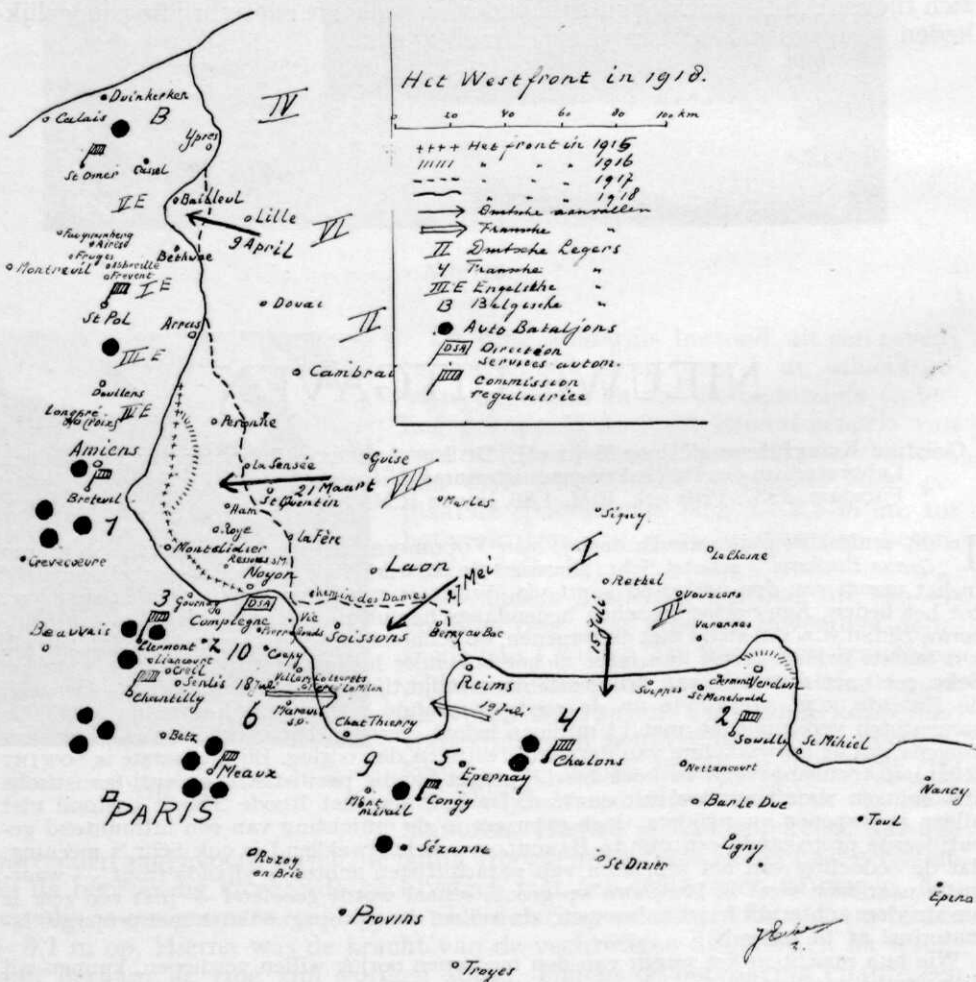
DE AUTO ALS STRIJDMIDDEL OP HET WESTFRONT IN 1918

II

DOOR P. J. ERKENS.

Reserve-kapitein voor speciale diensten V. L. S. K. Motordienst.

(Slot van pag. 77).

6. De opmarsch aan het Fransche front.

Om de 50 Fransche divisiën het voorwaarts gaan mogelijk te maken over een afstand van 50 km waren alle aan het front aanwezige auto's noodig alleen om de levensmiddelen en munitie aan te voeren, terwijl er dan geen auto's ter beschikking waren voor het vervoer van troepen.

Daarom werd begin September een algemeene transport-reserve gevormd, waartoe alle geëllieerde legers hun auto's beschikbaar stelden van het „Comité Interallié du Ravitaillement”, onder voorzitterschap van den Generaal PAYOT. Om op het geheele front op dezelfde wijze te werken, werd op 4 September te Rozoy en Brie de „centre d'instruction interalliée” ingesteld, waar o.m. de majoor DOUMENC zijn denkbeelden over de werking der transporten en het gebruik der reserve onderwees. Deze reserve bestond uit 8.000 Fransche 8.000 Amerikaansche, 7.000 Engelsche en 1.000 Italiaansche en Belgische automobielen, een totaal van 24.000 auto's. Dezen zouden worden gebruikt op alle gedeelten van het front, dat voortaan, onder de leiding van FOCH, één geheel vormde, ook wat de transporten betref. De geheele autodienst werd ingericht overeenkomstig de ervaringen bij het Fransche leger; er kwam eenheid in de leiding.

7. De Amerikaansche Offensieven.

De aanval werd opgezet voor den 12en September tegen den „Poche de St. Mihiel”.

In 6 nachten moesten 400.000 Amerikanen naar deze gevechtzone worden gebracht. Hiertoe werden 2 C.R.A. opgericht: één te Toul en één te Souilly met Fransch en Amerikaansch personeel. De opzet werd zoo geheim gehouden, dat het 3e Bureau van den Amerikaanschen Generalen Staf (Operaties) de orders voor de vervoeren slechts van dag tot dag doorgaf aan het 4e Bureau (Transporten), terwijl het 1e Bureau (Bewaking en onderhoud) eerst daarna de orders ontving. Alles werkte dus wel stroef. Bovendien bestond er bij het Amerikaansche leger geen eigenlijke autodienst, alleen een zgn. technische dienst voor het onderhoud onder leiding van kolonel HERINGSHAW. Ook bij de Amerikaansche divisiën was geen eigenlijke autodienst.

Op 1 September werd de eerste Amerikaansche divisie vervoerd naar Ligny, waarheen zich ook de D.S.A. der Franschen verplaatste. Te Souilly werd een C.R.A. opgericht, ter regeling van het verkeer in den driehoek Clermont—Verdun—Bar-le-Duc. Op deze wijze was het mogelijk de noodige Amerikaansche troepen, artillerie en munitie ter plaatse te brengen voor den aanval op 12 Sept., die met succes werd bekroond.

De beroemd geworden „Poche de St. Mihiel” werd door de Amerikanen ingedrukt. Op 15 Sept. werd bevel gegeven 3 Amerikaansche Korpsen te brengen in de zone Argonne—Maas, met het oog op een voorgenomen aanval in de morgenuren van 26 Sept. Hiertoe werden aangewezen het 1e, 3e en 5e Amerikaansche korps, elk met 3 divisiën in voorste linie en 2 divisiën in reserve. Op gelijke wijze als bij de vorige vervoeren op het Fransche front werden de plannen gemaakt, de wegen ingedeeld en de autobataljons aangewezen.

Alle bewegingen moesten plaats hebben des nachts en zonder licht, in volkomen duisternis. De verplaatsingen voltrokken zich regelmatig en waren op 25 Sept. voltooid. De aanval richting Vouziers en Varennes kon een aanvang nemen. De weg Clermont—Varennes werd „route gardée” en diende voor autovervoer voor den aan- en afvoer; deze weg was gedurende enkele

dagen onbruikbaar, doordat hij over een afstand van 200 m was stukgeschoten en er van Amerikaansche zijde verschillende tegenstrijdige orders werden gegeven. De militaire politie gaf weer andere orders dan de wegeregelaars.

Na deze vervoeren was het autopersoneel oververmoeid en verschillende officieren en bestuurders moesten worden afgevoerd wegens overspanning.

8. Algemeene opmarsch.

Alleen de auto kon het mogelijk maken de optrekkende legers te voorzien van levensmiddelen en munitie. Per divisie was hiertoe per dag te vervoeren 200 ton over afstanden van 50 km en meer. De spoorlijn Verdun—St. Menehould—Suippes—Reims—Soissons—Ham was de aanvoerlijn. Van daar moesten de levensmiddelen en munitie met auto's worden aangevoerd; hoe verder men van die lijn kwam, hoe moeilijker de aanvoer werd. Daarom werden op 50 km van de meergenoemde lijn aanvullingsplaatsen ingesteld, waar de legers hunne voorraden moesten komen halen.

Er werden 3 C.R.A. ingericht te Soissons—Reims en Clermont en Argonne. De eerste rocade tot waar de auto's kwamen, was bepaald in de lijn Varennes—Vouziers—Rethel—Laon—La Fère—St. Quentin. De 2e in de lijn Le Chesne—Signy—Marles—Guise. Al voorwaarts gaande, had elke wegeregelaar enkele mobile colonnes te zijner beschikking, die hij naar behoefte vooruit kon zenden om de regeling van het verkeer op zich te nemen, terwijl de cantons, die werden ingetrokken, in reserve kwamen.

Op de voornaamste kruispunten werden groote borden geplaatst, die het wegenplan aangaven, terwijl alle cantons onmiddellijk telefonisch met elkaar werden verbonden. Op deze wijze werd achter de oprukkende troepen het net van verbindingen en verkeersregelingsposten vooruit gebracht, zoodat de aanvoer verzekerd was.

Reeds op 18 Juli had men groote moeilijkheden ondervonden in de bosschen van Villers Cotterets, waar colonnes 24 uur noodig hadden om door het bosch te komen. Op 27 September werd alle autoverkeer in de Amerikaansche zône bij Varennes stop gezet door een vernieling van den weg, zoodat men den bestuurders het eten op de geblokkeerde wegen moest nabrenghen. De troepen in voorste lijn kregen dien dag slechts bij toeval wat te eten.

Bijzondere moeilijkheden leverde het terrein in Vlaanderen op, daar dit herschapen was in modderpoelen, zonder boomen, zonder huizen en waar eigenlijk geen wegen meer te herkennen waren. Hier moest men er zelfs toe overgaan levensmiddelen voor de voorste troepen met vliegtuigen af te werpen, omdat ook de auto's in dit terrein niet vooruit konden komen.

Na het voorgaande kan men zeggen, dat zonder de auto het waarschijnlijk niet mogelijk ware geweest den Duitschen opmarsch te stuiten en dat, indien men aan Duitsche zijde een autodienst had gehad met een hoeveelheid materieel, gelijk aan dat der tegenpartij, de overwinning wellicht aan die zijde zou zijn geweest.

Voor het verplaatsen van troepen, voor den aanvoer van levensmiddelen en munitie en voor den afvoer van gewonden in den modernen oorlog is de auto onmisbaar en zal deze in den vervolge een steeds grootere plaats gaan innemen.

BEOEFENING VAN HET TUCHT- RECHT IN DE WEERMACHT

Daartoe in de gelegenheid gesteld door Zijne Excellentie den Minister van Defensie, voor welk feit wij hierbij onze bijzondere erkentelijkheid betuigen, laten wij hieronder volgen de klachtenstatistiek van de Koninklijke landmacht over het jaar 1937.

Het totaal aantal klachtzaken bedroeg in het afgelopen jaar 131; een stijging vergeleken bij 1936, toen het aantal 120 telde. Terwijl in 1936 van 108 daarvoor vatbare zaken slechts 10 (9,3 %) aan de eindbeslissing van het Hoog Militair Gerechtshof werden onderworpen, constateeren wij voor 1937 een toename tot 23 op 116 daarvoor vatbare zaken of 19,65 %. In tegenstelling met de betrekkelijk geringe toename van het totaal aantal klachtzaken beteekent dit percentsgewijze dus een verdubbeling. Ook behooren de klagers, die de eindbeslissing van het Hoog Militair Gerechtshof hebben ingeroepen, thans niet allen meer tot het beroepspersoneel, doch terwijl in 1936 alle 10 klagers beroepsmilitairen waren, bedraagt dit aantal in 1937 slechts 8 van de 23 klagers, die de beslissing in hoogste instantie inriepen.

In 9 gevallen maakten de meerderen, als bedoeld in artikel 61 van de Wet op de Krijgstucht, zelfstandig gebruik van de bevoegdheid tot het opleggen van een straf ter zake van onredelijk beklag.

VERPLICHTINGEN GROOT-VERLOFGANGERS.

Men heeft ons reeds enkele malen gewezen op het feit, dat dienstplichtigen met groot verlof zich met betrekking tot het beantwoorden van dienstcorrespondentie, en ook overigens in door hen geschreven brieven, ongepastheden en vrijheden veroorloven, welke, waren deze grootverlofgangers hiervoor verantwoordelijk te stellen, zeker krijgstuchtelijk zouden worden gestraft. Helaas bestaan ten aanzien van groot-verlofgangers geen bepalingen, welke hen verplichten, de, door of namens militaire autoriteiten, tot hen gerichte dienstcorrespondentie, te beantwoorden op een wijze, welke in overeenstemming is met de krijgstucht. Evenmin als ten aanzien van niet in werkelijken dienst zijnd reservepersoneel krijgstuchtelijke correctie voor deze tijdens groot verlof gepleegde feiten mogelijk is, ware nochtans te overwegen bij een volgende wijziging van de Dienstplichtwet daarin bepalingen op te nemen, ten doel hebbend de verplichtingen van den groot-verlofganger ook in dit opzicht aan te vullen.

Wij meenen dat zulks het best zou kunnen geschieden door aanvulling van artikel 40 der Dienstplichtwet met het voorschrift:

„De groot-verlofganger is, bij het voeren van correspondentie met den Minister van Defensie, met militaire autoriteiten en commandanten, verplicht er voor zorg te dragen, dat deze correspondentie wordt gevoerd, op een wijze, welke in overeenstemming is met de eischen van de krijgstucht.”

Klachtenstatistiek van de Koninklijke Landmacht over het jaar 1937.

Aantal door de meerderen van art. 61 W.K. behandelde klachtzaken	Beslissing				Extra straf wegens onredelijk beklag	Opmerkingen
	Geground	Gedeeltelijk geground	Ongegrond	Onontvankelijk		
1	2	3	4	5	6	
Beroepspersoneel 40 (a)	3 (7,5 %)	15 (37,5 %)	22 (55 %)	—	3	(a) Hieronder 6 capitulanten
Verlofspersoneel 91	11 (12,09 %)	29 (31,87 %)	50 (54,94 %)	1 (1,10 %)	6	
Totalen 131	14 (10,69 %)	44 (33,59 %)	72 (54,96 %)	1 (0,76 %)	9	

Van de in de kolommen 3 en 4 vermelde 116 daarvoor vatbare zaken, werden 23 aan de eindbeslissing van het Hoog Militair Gerechtshof onderworpen, waarbij slechts 8 klagers (hieronder 2 capitulanten) tot het beroepspersoneel behoorden.

Deze zaken volgen hieronder:

Volgnr.	Beslissing van den meerdere van art. 61 W.K.	Eindbeslissing van het H.M.G.	Opmerkingen.
1.	ongeground	niet ontvankelijk	(1) met extra straf wegens onredelijk beklag.
2.	ongeground	ongeground	
3.	ongeground (1)	ongeground (2)	
4.	ongeground	gedeeltelijk geground	(2) met de overweging dat klager „zonder eenigen redelijken grond zijn beklag heeft gedaan.”
5.	ongeground	ongeground	
6.	ongeground	ongeground	
7.	ongeground	ongeground	
8.	gedeeltelijk geground	geground	
9.	ongeground	ongeground	(3) met de overweging: „dat alleen de aan ieder der klagers opgelegde straf en de omschrijving van de daarbij behoorende strafreden aan 's Hofs eindbeslissing zijn onderworpen en niet ook de straf wegens het indienen van een onredelijk beklag”.
10.	ongeground	ongeground	
11.	gedeeltelijk geground	ongeground	
12.	ongeground (1)	ongeground (3)	
13.	ongeground (1)	ongeground (3)	
14.	ongeground (1)	ongeground (3)	
15.	ongeground (1)	ongeground (3)	
16.	ongeground (1)	ongeground (3)	
17.	ongeground	ongeground	
18.	ongeground	geground	
19.	ongeground	ongeground	
20.	ongeground	ongeground	
21.	ongeground	ongeground	
22.	ongeground	ongeground	
23.	ongeground	ongeground	

Aan deze bepaling ware dan voorts sanctie te verleen, door de strafmaatregel van artikel 42 der Dienstplichtwet, het voor den tijd van ten hoogste twee maanden in werkelijken dienst roepen, op deze verplichting van toepassing te verklaren. Zooals reeds opgemerkt, is krijgstuhtelijke correctie ten aanzien van door groot-verlofgangers — tijdens groot verlof — gepleegde feiten in het algemeen niet mogelijk. Wij verwijzen in dit verband nog eens naar het gestelde in aant. 3 en aant. 11 ad artikel 1 van de Wet op de Krijgtucht in de „*Practijk van het militaire tuchtrecht*”. Nochtans kregen wij onlangs kennis van de volgende strafreden, waarvan onze belangstellende lezers de onjuistheid zullen willen beseffen.

Strafreden:

„Het zegel waarmede de schoenen verzegeld waren, die hem met groot verlof mede naar huis waren gegeven, opzettelijk verbroken en de schoenen in strijd met de bestaande en hem medegedeelde bepalingen, gedurende dat groot verlof gedragen.”

**VOORHANDEN HEBBEN VAN VUURWAPENEN DOOR
RESERVE-OFFICIEREN.**

L.O. 1937, Nr. 334 M. A.

*Ministerieele kennisgeving van 1 December 1937,
IIde Afd. B, nr. 53.*

(Zie ook L.O. 1936, nr. 149.)

Gebleken is, dat misverstand bestaat over de vraag of reserve-officieren — wanneer zij niet in werkelijken dienst zijn of geacht worden te zijn — al dan niet gerechtigd zijn, tot het voorhanden hebben van een vuurwapen, op grond van het bepaalde in art. 3 der „Vuurwapenwet 1919”.

Bij L.O. 1936, nr. 149, werd bekend gemaakt, dat, ingevolge art. 3, sub 2°. der Wet van 9 Mei 1890 (*Stbl.* nr. 81) het verbod van art. 1 dier wet niet geldt voor hen, die deel uitmaken van de gewapende macht, mits voor de betrokkenen het wapen, dat zij bij zich dragen, tot hun uitrusting behoort. In verband hiermede werd bepaald, dat voor beroepsofficieren en voor reserve-officieren, wanneer zij in werkelijken dienst zijn of geacht worden te zijn, het volgens de voorschriften voor hen vastgestelde wapen — in den zin van vorenvermelde wet — geacht wordt tot hun uitrusting te behooren.

Hierdoor is komen vast te staan, dat een reserve-officier, buiten het tijdperk, waarin hij in werkelijken dienst is of geacht wordt in werkelijken dienst te zijn — en derhalve geen militair is —, niet gerechtigd is tot het dragen van een vuurwapen op grond van het bepaalde in art. 3, sub 2°. van de Wet van 9 Mei 1890 (*Stbl.* nr. 81) en derhalve ook niet tot het voorhanden hebben daarvan ingevolge sub 3°. van het derde lid van art. 3 der „Vuurwapenwet 1919”.

Is een reserve-officier in het bezit van een vuurwapen, doordat hij dit wapen indertijd heeft aangeschaft, op grond van de toenmaals geldende bepalingen, dan zal hij een vergunning als bedoeld sub 4°. van het derde lid van art. 3 der „Vuurwapenwet 1919” moeten vragen.

Vele reserve-officieren zullen zich naar aanleiding van het verschijnen van deze legerorder, welke ten doel had de strekking van het bepaalde in L.O. 1936, Nr. 149 te verduidelijken, hebben afgevraagd, om welke reden zij niet langer een vuurwapen in hun woning mogen voorhanden hebben. Wij meenen te weten, dat de reden hiervan is, dat, nu voor iederen reserve-officier een vuistvuurwapen bij het korps is opgelegd, het in de woning voorhanden hebben van een vuurwapen overbodig en ongewenscht wordt geacht. Ook kunnen wij ons voorstellen, dat bij de oudere reserve-officieren, die zich — op grond van de destijds geldende bepalingen — zelf een vuurwapen hebben aangeschaft, een zekere affectie voor dit vuurwapen bestaat, zoodat zij het betreuren, dat zij evenals ieder ander burger een vergunning, als bedoeld sub 4e van het derde lid van art. 3 der „Vuurwapenwet 1919” moeten vragen en bovendien de daaraan verbonden leges moeten betalen. Zijn wij wel ingelicht, dan zullen voor de genoemde categorie reserve-officieren de vorenvermelde vergunningen in den vervolge zeer waarschijnlijk kosteloos worden verstrekt.

Wij stellen belanghebbenden er nog mede in kennis, dat de machtiging tot het voorhanden hebben van een vuurwapen schriftelijk moet worden aangevraagd bij het hoofd van de plaatselijke politie. Binnen een maand wordt dan op de aanvraag schriftelijk beschikt. Indien de aanvraag geheel of gedeeltelijk niet wordt ingewilligd, is de beschikking met redenen omkleed. Tegen de beschikking staat den aanvrager binnen veertien dagen na de dagteekening daarvan beroep open bij den Commissaris der Koningin in de provincie, die binnen een maand na den dag, waarop de voorziening is gevraagd, daarop schriftelijk beschikt.

De vraag is ons nog gesteld of de uitdrukking in L.O. 1936, nr. 149 „of geacht worden (in werkelijken dienst) te zijn”, slaat op het gestelde in artikel 62 van het W. v. Mil. Sr. Het antwoord hierop luidt bevestigend. De ontheffing van de verbodsbepaling van artikel 3 der „Wapenwet” geldt voor hen *die deel uitmaken van de gewapende macht*. De Wet zegt niet wat onder „gewapende macht” is te verstaan. Zeker is echter dat hieronder „militairen” vallen en wie dat zijn leeren de artikelen 60 e.v. van het W. v. Mil. Sr.

Ook is de opmerking gemaakt, dat een reserve-officier, mits gekleed in uniform, te allen tijde gerechtigd is het voor hem vastgestelde wapen te dragen.

Deze conclusie is inderdaad juist, echter is het voor een reserve-officier practisch niet mogelijk dit recht uit te oefenen. Ingevolge art. 3 lid I der „Vuurwapenwet 1919” is het verboden een vuurwapen voorhanden te hebben. Het tweede lid van dit artikel leert, dat op dit verbod uitzonderingen mogelijk zijn. In art. 3 onder 3e is de bevoegdheid tot het voorhanden hebben gegeven aan hen, die ingevolge art. 3 . . . (2e) der Wet van 9 Mei 1890 het wapen bij zich mogen hebben. Dat zijn zij, die deel uitmaken van de gewapende macht, van de rijks- of van de gemeentepolitie, voorzover het wapen dat zij bij zich hebben *tot hun uitrusting behoort*.

Op dit laatste nu dient de nadruk te worden gelegd, want voorzover het wapen *niet* tot hun uitrusting behoort mogen zij dit ook niet voorhanden hebben. Men zie in dit verband het antwoord van den Minister van Justitie naar aanleiding van een vraag in het Voorloopig Verslag der Tweede Kamer: „Militaire officieren, die een revolver, *niet behoorende tot hunne uitrusting*, voorhanden wenschen te hebben, zullen evenals andere burgers, daarvoor de machtiging hebben te vragen . . . ” (Zie VAN DIJCK—VAN ANGEREN: de Vuurwapenwet 1919, vierde druk blz. 51).

BESCHOUWINGEN OVER BUITENLANDSCHE LEGERS

DOOR M. VAN LOKHORST,
Reserve-kapitein der infanterie.

III. OOSTENRIJK.

OPMERKINGEN VOORAF.

De verdragen van SAINT-GERMAIN in 1919 en TRIANON in 1920, maakten van OOSTENRIJK een bondsstaat op republikeinschen grondslag.

Het nieuwe Oostenrijksche gebied maakt slechts 7½% uit van het gebied der voormalige dubbelmonarchie en slechts 28% van het oude OOSTENRIJK. Doordat ZUID-TIROL aan ITALIË kwam, kreeg OOSTENRIJK een zeer zonderlingen vorm : het is in het westelijk deel slechts 50 km diep (van N. naar Z.); het oostelijk deel is ongeveer 250 km diep van noord naar zuid.

De oppervlakte is met 84.000 vierk. km nog altijd 2½ maal die van NEDERLAND, maar de bevolking telt nog niet 7 miljoen zielen.

OOSTENRIJK heeft een zeer beduidende industrie van wapenen en motorvoertuigen, voornamelijk in de nabijheid van WEENEN, LINZ en STEYER. Deze fabrieksgebieden liggen zeer blootgesteld en zijn tegen een aanval moeilijk te beschermen. Daarbij is OOSTENRIJK in tijd van oorlog op den invoer van levensmiddelen en grondstoffen aangewezen.

A. De Landmacht.

Volgens het verdrag van SAINT-GERMAIN mocht OOSTENRIJK slechts een klein vrijwilligersleger hebben. De groote mogendheden hebben echter geduld, dat OOSTENRIJK zich in 1935 van de verplichtingen van dat verdrag heeft bevrijd. Het bracht toen het bondsleger van 7 infanteriebrigades op 7 infanteriedivisiën, terwijl verder werden opgericht: een gedeeltelijk gemotoriseerde snelle divisie, legertroepen, een bergbrigade, een pantserbataljon, 2 vliegerregimenten en een vliegtuigafweerafdeling.

Voorloopige oorlogsorganisatie.

Een infanteriedivisie bestaat uit 3 regimenten infanterie, 1 Reg. lichte art., 1 bataljon pioniers, 1 telegraafbat. en 1 „Krafftfahr“-afd. (doorsnee organisatie).

Een Reg. infanterie telt 3 bataljons. Elk bataljon bestaat uit: de commando-compagnie, 3 tir.Comp. en 1 mitr.Comp. De co.Comp. bestaat uit: stafsectie, verbindingssectie, bataljonspioniersectie, mijnwerpersectie en sectie inf.geschut. De bataljons hebben groote zelfstandigheid door de indeeling van mijnwerpers, inf.geschut en pioniers ¹⁾.

¹⁾ Nogmaals wordt hier gewezen op de groote wenschelijkheid om vlakbaan en krombaan inf. geschut organiek bij onze grensbataljons in te deelen.

De snelle divisie bestaat uit: 1 jagerbrigade op auto's, 1 bereden brigade à 2 dragonderregimenten, 1 pantserbataljon en 1 gemotoriseerde Afd. art.

Een jagerbataljon op auto's bestaat uit: de commando Comp., 2 tirailleur-Compn., 1 mitr.-Comp. (6 stukken), 1 sectie pantserafweer- en vliegtuig-afweermitrailleurs. Het geheele Bat. wordt vervoerd op 46 transportauto's.

Een dragonderregiment bestaat uit: het co.eskadron, 3 ruiterseskadrons en 1 Esk. met zware mitrs.

Het pantserbataljon bestaat voorloopig uit 2 Compn. lichte vechtwagens en 2 Compn. pantserwagens.

Een regiment lichte art. bestaat uit 3 Afdn. à 3 batterijen à 4 stukken. Een Afd. daarvan heeft veld- of berggeschut met paardentractie, een andere Afd. heeft veld- of berggeschut, gemotoriseerd en de derde Afd. heeft veldgeschut of berghouwitsers met paardentractie.

Een niet in divisieverband opgenomen, zelfstandig regiment art. is gemotoriseerd en bestaat uit 3 Afdn. à 2 batterijen van 15 cm houwitsers.

Verder zijn er nog speciale korpsen, zooals een legerpionierafd., een Bruggenbataljon, een Regiment lichte art. op auto's.

Weerplicht.

Den 1en April 1936 is de *algemeene dienstplicht* ingevoerd, waardoor mannelijke Oostenrijkers van het 18e tot en met het 42e levensjaar tot dienst met of zonder wapenen kunnen worden verplicht. De eerste-oefendienst met de wapenen duurt een vol jaar²⁾. Bovendien is men ermee begonnen de nog niet gediend hebbende Oostenrijkers in een 3-maandsche oefenperiode althans een vluchtige opleiding te geven.

Vorbereidend militair onderricht.

Sinds 1935 heeft dit onderricht op alle scholen met mannelijke scholieren van het 10e tot het 14e levensjaar plaats. Daar de schoolplicht tot het 14e levensjaar duurt, is dus de geheele mannelijke jeugd gedurende 4 jaren tot voorbereidend militair onderricht verplicht. Daarna neemt nog ongeveer de helft der mannelijke jeugd van het 15e tot 18e levensjaar bij het middelbaar en hooger onderwijs aan voortgezet mil. onderricht deel.

B. De Luchtmacht.

Deze is nog niet zelfstandig, maar staat onder den commandant van het bondsleger. De luchtmacht is nog pas in het eerste stadium van ontwikkeling en bestaat thans nog slechts uit een Afd. verkennings- en jachtvliegtuigen van Italiaansche herkomst en 2 „Flak”regimenten, bestaande uit geschut en zware mitrailleurs; de Flakart is gemotoriseerd.

C. De Frontmilitie.

Toen door invoering van den dienstplicht, de weermacht op een andere basis kwam te rusten, werden de oude vrijwilligersweerverbanden opgeheven en de vrijwilligers daarvan in de „Frontmilitie” georganiseerd. De bevelhebber daarvan is de verdienstelijke Feldmarschalleutnant der Reserve HÜLGERTH. Ieder land van den Oostenrijkschen bondsstaat heeft zijn eigen „Landesmilizkommando”, waaronder de Kreis, Bezirks en Ortsmilizkommando's ressorteeren. De Frontmilitie wordt verdeeld in:

²⁾ De krant berichtte in Februari 1938 dat de eerste-oefentijd tot 18 maanden zal worden verlengd.

1. Jägermiliz, 2. Standmiliz, 3. Sondermiliz.

1. De „Jägermiliz” moet allereerst het bondsleger versterken en bestaat uit volwaardige vrijwilligers van 18 tot 50-jarigen leeftijd en is in bataljons georganiseerd.

2. De „Standmiliz” wordt plaatselijk gebruikt, bijv. voor garnizoensdienst, beschermings- en politiediensten en bestaat uit niet-volwaardige vrijwilligers van 18 tot 60-jarigen leeftijd.

3. De „Sondermiliz” zal diensten verrichten van specialen aard of ten behoeve der technische bedrijven in oorlogstijd. Deze militia is niet op militaire leest geschoeid en nog niet georganiseerd.

De geheele „Frontmiliz” is evenals de luchtmacht nog slechts in het eerste stadium van opbouw.

Daar thans in OOSTENRIJK nog zoo weinig vaststaat, is het beter met een uitvoerige bespreking te wachten, tot de ontwikkeling der weermacht in een verder stadium is gekomen.

NIEUWE UITGAVEN

De veiligheid van Nederlandsch-Indië in de wereldverhoudingen, door CH. KRËS, Generaal-majoor b.d. K.N.I.L. Uitgave: *De gebroeders Van Cleef*, 's-Gravenhage. 1938.

In vorenvermelde brochure van 30 bladzijden bespreekt de samensteller allereerst, dat naar zijn meening Nederlandsch-Indië in de wereldverhoudingen een belangrijke mate van „natuurlijke veiligheid” bezit door:

a. de historische wording van dit gebiedsdeel;

b. de wijze waarop dit gebied wordt bestuurd en beheerd;

c. de noodzaak om dit gebied in handen te laten van een kleine niet-imperialistische mogendheid, terwille van het strategisch evenwicht tusschen de grooten.

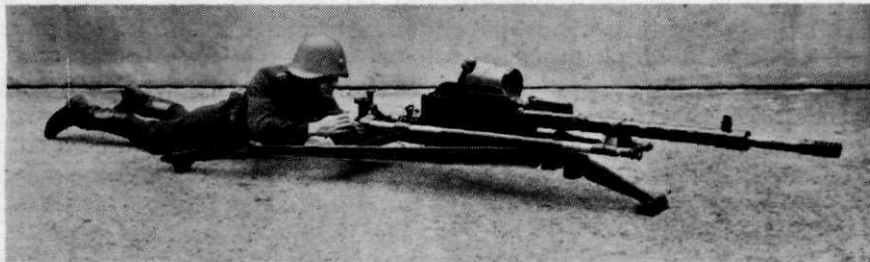
Vervolgens geeft schrijver als zijn meening, dat een veroveringsoorlog tegen Nederlandsch-Indië niet is te verwachten, aangezien de belangen der groote mogendheden, speciaal Engeland, zulks niet kunnen toelaten. Voor alle deelen van het Rijk is dan ook de taak van de weermacht dezelfde, n.l. handhaving van de neutraliteit. De samenstelling en organisatie der weermacht, ook in Nederlandsch-Indië, moet dus op deze taak zijn berekend.

Overgaande tot de daarvoor in Nederlandsch-Indië benoedigde sterkte der weermiddelen, komt schrijver tot de conclusie, dat de thans hiervoor uitgetrokken maritieme en militaire middelen, mits op volledige sterkte gebracht en gemoderniseerd in organisatie, bewapening en uitrusting, voldoende kunnen heeten.

Ten slotte meent schrijver optimistisch te kunnen zijn ten aanzien van een rechtstreeksche bedreiging van ons mooi Insulinde.

Hoewel men op verschillende punten sterk van schrijvers meening kan afwijken — zoo verwaarloost hij b.v. geheel de belangrijke achteruitgang van Engeland's macht en de wijziging in de mentaliteit van het Engelsche volk sedert den wereldoorlog, terwijl ook zijn optimisme ten aanzien van een rechtstreeksche bedreiging van Nederlandsch-Indië voor bestrijding vatbaar is —, geeft de brochure een heldere uiteenzetting van zijn persoonlijke visie op het vraagstuk der veiligheid van dat gebiedsdeel.

DE BEWAPENING VAN MODERNE INFANTERIE

Afb. 1.

Van de hand van den Deenschen kolonel HALVOR-JESSEN verscheen een belangwekkende brochure, getiteld „Die Einheitsbewaffnung der Infanterie”. Ofschoon kennelijk bedoeld als reclame-geschrift voor de fabrikaten der Madsenfabriek, is het zeker van belang enkele van zijn opmerkingen onder de aandacht te brengen.

Allereerst wijst hij dan op de voordeelen die verbonden zouden zijn aan eenheid in de constructie van drie hoogst belangrijke infanteriewapenen, de lichte mitrailleur, de zware mitrailleur en het infanteriekanon, voordeelen die betrekking hebben op de opleiding van het personeel, en op de onmogelijkheid dergelijke congruent gebouwde wapenen op eenigen afsand van elkaar te onderscheiden. Of de concrete oplossing die hij geeft: de lichte mitrailleur Madsen, als zware mitrailleur hetzelfde wapen op een lichte affuit, en als infanteriekanon het 2 cm kanon Madsen, in technisch opzicht geheel kan bevredigen, meenen wij te mogen betwijfelen. De vraag is of de lichte mitrailleur Madsen, op de lichte affuit geplaatst, kan beantwoorden aan de eischen van langdurig voortgezet vuur die aan de zware mitrailleurs in moderne verhoudingen worden gesteld. Voorts hebben h.t.l. verkregen ervaringen den indruk gevestigd, dat een kanon van 2 cm tegen vechtwagens in vele gevallen te weinig ballistisch vermogen heeft en dat de werkzaamheid van het projectiel te wenschen overlaat ¹⁾.

Tevens moge erop worden gewezen, dat het nieuwe Nederlandsche infanterie kanon van zwaarder kaliber in het terrein uiterst moeilijk te onderkennen is, mits men het slechts niet voorziet van de verraderlijke schilden.

Het denkbeeld van den schrijver hetzelfde kanon van 2 cm op een speciale affuit geplaatst en van andere richtmiddelen voorzien, tegen luchtdoelen te gebruiken, kan ons weinig bekoren. Een practische vuursnelheid van 150

¹⁾ Aangestipt moge worden, dat het gewicht van het projectiel van 2 cm. (in dit geval 112 g voor de bg) niet voldoet aan de Declaratie van Sint-Petersburg van 1868.

Afb. 2.

schoten per minuut is te gering om zonder volledige vuurleiding met een aanvaardbare trefkans op lichtdoelen te schieten. Bovendien moet aan het projectiel van een licht automatische lichtdoelkanon den eisch gesteld worden dat een treffer, op welk deel van het vliegtuig dan ook, een zoodanige uitwerking heeft, dat dit buiten gevecht wordt gesteld; de bq van 2 cm is daartoe niet voldoende werkzaam.

De beide bijgevoegde afbeeldingen geven een denkbeeld van het automatische 2 cm kanon der firma Madsen. Afb. 1 toont het kanon geplaatst op een lichte veldaffuit, zoodanig opgesteld dat de vuurhoogte slechts 32 cm bedraagt.

Het geheel weegt in stelling staand 96 kg. Afb. 2 verbeeldt hetzelfde kanon op de lichtdoelaffuit. De kleinste elevatie bedraagt dan -5° , de grootste $+85^{\circ}$, het zijdelingsche schootsveld is 360° . Het trommelmagazijn bevat 15 patronen; met een geoeffende bediening kan men 10 magazijnen verschieten in één minuut.

A. E.

NUMMER 8, 1937.

Doordat met de brand op de „Kota Agoeng”, begin Augustus 1937, de exemplaren van „De Militaire Spectator” voor Indië verloren gegaan zijn en wij slechts gedeeltelijk nieuwe exemplaren konden leveren, missen 6 Indische abonné's het Augustus-nummer.

Toezending van exemplaren van het betrokken nummer aan ons adres zal zeer op prijs worden gesteld.

Adm. „DE MILITAIRE SPECTATOR”
Zwarteweg 1, den Haag.

LEVEN EN STREVEN IN DE KONINKLIJKE LANDMACHT

MASKEERING VAN VLIEGTUIGEN.

Grootvlekkige beschildering, als aangegeven in V.I.S. IX, Maskeering, wordt ook bij vliegtuigen toegepast, teneinde de vliegtuigen op den grond zooveel mogelijk aan 's vijands waarneming te onttrekken.

Hierboven de nieuwe aanwinst van de Koninklijke landmacht, de luchtkruiser T 5, met beschilderde bovenzijde en zijcanten.

VRIJWILLIGE LUCHTWEERBATALJONS.

Het Bestuur der Vereeniging voor Nationale Veiligheid, heeft een adres aangeboden aan den Minister van Defensie, waaraan we het volgende ontleenen:

„Bij de behandeling der Rijksbegrooting voor 1937 in de Eerste Kamer der Staten Generaal heeft de Regeering te kennen gegeven, dat geen algemeen erkende rechtsregels ten aanzien van den luchtoorlog bestaan en dat met name geen zekerheid bestaat of het opzettelijk overvliegen van een neutraal land door alle staten als een schending van neutraliteit zal worden beschouwd.

Naar wij vermeenen te weten stelt de Regeering zich op het standpunt, dat evenals gedurende den wereldoorlog, Nederland in geval van neutraliteit bij een oorlog tusschen naburige landen het over-

vliegen met alle ten dienste staande middelen zal moeten beletten.

Het wil ons voorkomen, dat van deze Nederlandsche opvatting in bepaalde omstandigheden een belangrijke preventieve werking zal kunnen uitgaan mits 1e. aan de onwrikbaarheid van het Nederlandsche standpunt geen twijfel mogelijk is en 2e. de middelen om het Nederlandsche standpunt de noodige kracht bij te zetten van voldoende beteekenis zullen zijn en vooral ook in gereedheid om zonder voorafgaande mobilisatie in actie te kunnen komen.

Ter verwezenlijking van deze beide voorwaarden zou naar onze meening een beroep gedaan kunnen worden voor het vormen van b.v. „vrijwillige luchtweerbataljons” op hen, die niet voor militaire

oefening werden ingelijfd of wegens broerdienst werden vrijgesteld.

Al moge het gebrek aan instructiekader en aan materiaal te groote bezwaren opleveren om spoedig tot een over het geheele land vertakte organisatie te komen met overal parate onderdeelen, dit neemt niet weg, dat de opbouw van een dergelijke organisatie onmiddellijk ter hand genomen kan worden en dat het zeer wel mogelijk is om in enkel centra reeds aanstonds de opleiding aan te vangen van wat men zou kunnen noemen een vrijwillige personeel-reserve.

Terwijl wij hier als allereerste belang voor onze nationale veiligheid hebben voorop gesteld de noodige paraatheid, welke preventief kan werken tegen schending onzer neutraliteit door *overvliegen van ons gebied*, is wel vanzelf sprekend, dat wij aan het vormen van luchtweer-afdeelingen als bovenbedoeld ook groote waarde meenen te moeten hechten voor den afweer van *aanvallen op ons eigen gebied* en in 't bijzonder op onze industriecentra'.

Aan de toelichtingen bij dit adres ontleenen wij het volgende:

„Naar de meening van de adressanten bestaat dringend behoefte aan deskundige voorlichting omtrent de luchtverdediging, omdat eenerzijds de ontzaglijke gevaren, waarvan men zich bewust is, gemakkelijk er toe kunnen bijdragen om te doen, wat noodig is om die gevaren te bestrijden, maar anderzijds de meening sterk verbreid is, dat wij zelf daar niet toe in staat zouden zijn.

Van Noord tot Zuid werd in de grensprovincies te kennen gegeven, dat men meende van de eigen Nederlandsche luchtverdediging niets te mogen verwachten en de hoop gevestigd moest houden op het belang van vriend of vijand die zich onmiddellijk in onze grensprovincies zou nestelen en dan ook wel voor de luchtverdediging aldaar zou zorgen met het oog op zijn eigen belang.

Anderzijds werd ons echter ook gevraagd uit industriële kringen of men niet voor de eigen beveiliging zelf geschut, kabelballons, enz., zou kunnen aanschaffen en onder leiding van overheidswege het eigen personeel voor de bediening ervan zou kunnen opleiden.

Een en ander heeft aanleiding gegeven tot het adres met het verzoek te willen overwegen om een beroep te doen op hen, die niet voor militaire oefening worden ingelijfd en om op te richten, wat men b.v. zou kunnen noemen „landstorm-luchtweer-korpsen”, ten einde de waarde van onze nationale luchtverdediging te verhoogen door naast de zuiver militaire formaties ook uit de burgerij te vormen

(semi-militaire) formaties aan die verdediging te doen deelnemen.

Bij het opstellen van het adres hebben wij ons voornamelijk laten leiden door de gedachte, dat wij in geval van neutraliteit bij een oorlog tusschen naburige landen, het overvliegen van ons gebied met alle ten dienste staande middelen moeten beletten.

Dit gaf vanzelf aanleiding tot de overweging, dat dit overvliegen reeds kan plaats hebben onmiddellijk bij het aller-eerst gewelddadig optreden, zonder voorafgaande oorlogsverklaring van één onzer burenen tegenover één andere onzer burenen en dat derhalve in volle vreedestijd bij ons een zekere mate van paraatheid noodzakelijk is om overvliegen te beletten. Voorts kwam hierbij de overweging, dat het overvliegen langs zeer verschillende routes zou kunnen geschieden en de voorzorgsmaatregelen daartegen dus niet beperkt kunnen blijven tot bepaalde deelen van het land, doch dat feitelijk overal in den lande een optreden mogelijk moest zijn.

En tenslotte gold de overweging, dat bij onverwachtsche verschijning van vliegtuigen (militaire) het beschieten daarvan in onze grensstreken wel practisch zonder uitwerking zal blijven en dus gestreefd zou moeten worden naar een waarschuwingssysteem, dat onmiddellijk aan de grens in werking treedt, terwijl dieper in het land de daadwerkelijke bestrijding van overvliegende luchtstrijdkrachten zou moeten geschieden. Dit laatste zou dan b.v. kunnen bestaan in het beschieten, waarvoor in verschillende lijnen geschut en andere middelen gereed gesteld moeten zijn, terwijl ook permanent een kern van personeel voor de bediening bij alarm gereed moet zijn.

Wat het personeel betreft, zou de mogelijkheid overwogen kunnen worden, ook ter besparing van kosten, een oplossing te zoeken in de richting van het systeem der vroegere schutterijen — thans dus in gemoderniseerden vorm en geoefend in de bediening van de luchtafweermiddelen — waarvan op de daarvoor vast te stellen plaatsen permanent piketten aanwezig zouden kunnen zijn.

Die paraatheid is evenzeer noodig om stoornis in onze eigen mobilisatie te voorkomen. Immers, wanneer niets gedaan kan worden tegen onverwachte lucht-aanvallen op spoorwegknooppunten, bruggen, enz., dan zal het niet zoo moeilijk zijn om in een minimum van tijd — zij het slechts voor kort — het verkeer in ons geheele land lam te leggen en daardoor onze mobilisatie zeer ernstig te bemoeilijken.

Voorts zal in een land als het onze ook terdege rekening gehouden moeten worden met de kans op bombardementen van de verschillende centra van bevolking, onze groote steden.

In België herleven de vroegere schutterijen in gemoderniseerden vorm, met het doel het weerbare deel van de burgerbevolking aan de luchtverdediging deel te doen nemen.

Het is trouwens waarschijnlijk, dat aan het vormen van die nieuwe luchtweerkorpsen ook nog een andere gedachte ten grondslag ligt en wel deze: dat de alleruiterste krachtsinspanning geboden is om te toonen, dat men het overvliegen wil beletten, aangezien hierdoor aan de aangrenzende landen een dekking wordt gegeven, welke hen kan doen besluiten de Belgische neutraliteit te ontzien.

In dezelfde mate als voor België, kan ook voor Nederland deze overweging gelden.

Het ligt niet op den weg van onze Vereeniging om voorstellen te doen voor een organisatie, zooals wij hier op het oog hebben. Alleen moge ter voorkoming van misverstand duidelijk te kennen worden gegeven, dat naar onze meening die organisatie niet van het begin af aan zich over het geheele land behoeft uit te strekken, hetgeen in verband met gebrek aan materieel en instructie-personeel niet mogelijk zou zijn.

Wel hebben wij de overtuiging, dat in alle deelen van het land dezelfde personen, die zich thans met zoo lofwaardigen ijver inspannen voor den Bijzonderen Vrijwilligen Landstorm, ook voor deze zaak de noodige moeite zullen willen geven.

En bij doelmatige voorlichting omtrent de groote belangen, welke op het spel staan, zullen daarnaast nog tal van anderen gevonden worden, die bereid zijn om de gewenschte organisatie te helpen opbouwen.

Het wil ons voorkomen, dat in plaatsen, waar toch bij militaire onderdeelen materieel en instructiepersoneel aanwezig zijn,

reeds onmiddellijk zou kunnen worden begonnen. Bij voorbeeld met medewerking van de Burgerwacht ter plaatse, zou men aldaar aanstonds semi-militaire hulpafdeelingen kunnen vormen. Dit zou ongetwijfeld van groote beteekenis zijn om het Nederlandsche volk in zijn geheel het groote belang van de zaak in het licht te stellen. Tevens zou dit aan de waarde zelf van onze luchtverdediging reeds onmiddellijk ten goede komen.

En ten slotte meenen wij op grond van zekere inlichtingen en toezeggingen, waarvan wij de waarde evenwel niet kunnen beoordeelen, dat dit ook stimulerend zou kunnen werken om door vrijwilligen financiële steun den opbouw van ons luchtverdedigingssysteem te bespoedigen.

Onze bedoeling is dus om aanvankelijk de bovenbedoelde semi-militaire formaties samen te stellen uit vrijwillig zich daarvoor anmeldend personeel. Bij latere uitbreiding zou voor bepaalde categorieën der mannelijke bevolking de verplichting kunnen worden ingevoerd om deel te nemen aan de „luchtweer”, terwijl dan *weerbelaasting* geheven zou kunnen worden van hen, die vrijgesteld worden”.

Naschrift. Het is verheugend, dat blijkens dat adres ook in leidende kringen van de burgerbevolking ten aanzien van de luchtverdediging de noodzaak van paraatheid wordt ingezien. Het adres bevat verschillende zeer goede gedachten, doch bij de uitwerking van het gegeven zullen nog vele niet voorziene moeilijkheden moeten worden overwonnen, alvorens de voorgestelde verwezenlijking eenigermate zal kunnen worden bereikt.

Wel heel jammer is het, dat het adresseerende bestuur de waarde van toezeggingen van financiële steun „niet beoordeelen” kan. Hoeveel sterker zou het adres zijn als het verzoek zou zijgebaseerd op de bereidverklaring om een belangrijk bedrag voor het beoogde doel beschikbaar te stellen. Ook ten deze zal men moeten inzien, dat „de cost voor de baet” uitgaat
Red.

BERICHTEN VAN PERSONEEL AARD.

BIJ DE LICHT TROEPEN.

Vrijwillig verblijf in werkelijken dienst.

Reserve-eerste-luitenant M. C. CALKOEN, van het Ie R.H. sedert 1 Jan. in werkelijken dienst voor den tijd van een jaar.

Reserve-eerste-luitenant W. A. STORM DE GRAVE, van het Ie R.H. sedert 10 Jan.

in werkelijken dienst bij het K.Md. voor den tijd van twee maanden.

Vergunning tot verblijf in Nederlandsch-Indië

aan reserve-eerste-luitenant H. E. JANSSEN, van het R.W.

BIJ DE OVERIGE WAPENS EN DIENSTVAKKEN.

Bevorderd

tot kapitein bij het 22e R.I., eerste-luitenant L. J. M. DEFIZE, van het 10e R.I., 21 Jan.

tot reserve-kapitein, reserve-eerste-luitenant A. FOPMA, W. G. VELDHUIZEN en J. M. CORSTEN, onderscheidenlijk van het 22e R.I., het 21e R.I. en de Luchtvaartafdeeling, 21 Jan.

tot reserve-kapitein voor speciale diensten, reserve-eerste-luitenanten voor speciale diensten J. P. ASCHOFF en J. M. ALTENA, onderscheidenlijk van den Staf inf. en van het Vrijw. landst. korps luchtwachtdienst, 21 Jan.

tot reserve-luitenant-kolonel bij den Staf V I. Brig. gerekend van 1 Nov. '37, reserve-majoor J. M. DE LANGE, van het 1e R.I.

tot reserve-dirigeerend officier van gezondheid der derde klasse, reserve-officieren van gezondheid der eerste klasse J. W. SCHOTMAN, W. B. SMIT, Dr. J. J. VISSER, W. J. GERBER, Drs. T. P. FEENSTRA, H. J. ENSINK, F. C. L. KUIPERS, A. J. J. FISSCHER, C. G. VAN HECK, J. C. W. GROENEWEGEN, Dr. Mr. W. SCHUURMANS STEKHOVEN, A. L. N. C. M. DE WEERT, T. C. M. RAPPARD, H. SNOEK en Dr. F. F. HAZELHOFF, 7 Febr.

tot majoor bij den Staf VII I. Brig. met ingang van 1 Maart: Kapitein J. F. B. WEBER, adjudant van het 18e R.I.

tot majoor, met ingang van 1 Maart, kapitein F. A. J. ALOFS, van den Staf II I. Brig.

Overplaatsingen, detacheringen, enz.

Kapitein I. H. BOLMAN, van het 5e R.I. bestemd tot leeraar bij de Koninklijke Militaire Academie en overgeplaatst bij den Staf inf., 1 Jan.

Reserve-majoor J. P. DE BORST, van het 12e R.I., overgeplaatst bij den Staf inf. 17 Jan.

Reserve-kapitein W. W. L. HOLLEMAN, van het 4e R.I., voor den tijd van 5 jaren gedetacheerd bij het Korps Mariniers, gerekend van 1 Nov. '37.

Kapitein L. J. M. DEFIZE, van het 22e R.I., overgeplaatst bij het 10e R.I., 25 Jan.

Kapitein C. W. J. BRUENS, van het 10e R.I., overgeplaatst bij het 22e R.I., 25 Jan.

Kapitein P. GEIST, van het 1e R.I. overgeplaatst bij het 12e R.I., 1 Jan.

Kapitein P. H. M. VAN DER WEIJDEN, van het 12e R.I., benoemd tot adjudant van het korps, 13 Jan.

Majoor S. VELDMEIJER, van het 20e R.I., overgeplaatst naar de Legerplaats bij Laren en bestemd voor de functie van commandant van het kaderbataljon, 1 Maart.

Kapitein F. B. D. VAN DE VEN, van het 7e R.I., gedetacheerd bij het 2e R.I., 1 Jan.

Eerste-luitenant J. S. ROPS, van het 18e R.I., ontheven van detachering bij het Korps Mariniers en gedetacheerd bij het Depot Koninklijke Marechaussee, 1 Jan.

Majors A. V. M. J. M. GOULMY en G. P. GRANPRÉ MOLIERE, onderscheidenlijk van den Staf III A. Brig. en van het 3 R.V.A., verwisselen van functie van 1 Maart t/m 30 Sept.

Majoor J. W. F. BAKHUIS, van den staf VII I. Brig., overgeplaatst bij het 20e R.I. en bestemd tot hoofdinspecteur, commandant van de regimentsschool, 1 Maart.

Reserve-kapitein Mr. C. M. VAN DEN BERGH, J. KOK en G. J. STOOP, onderscheidenlijk van het 16e R.I., het 12e R.I. en het 6e R.I., overgeplaatst bij het R.Gr., 7 Febr.

Reserve-majoor F. N. F. VAN DER SCHRIECK, van het 2e R.I. zoomede reserve-kapiteins D. A. J. BOKS, Mr. J. L. J. A. VAN MECHELEN, J. H. W. J. VAN WEEZEL ERRENS, Dr. A. F. GROTE en A. F. C. PHAFF, onderscheidenlijk van het 10 R.I., het 17e R.I., het 4e R.I., het 7e R.I. en het 11e R.I., overgeplaatst bij het R.J., 7 Febr.

Majoor C. J. A. VAN DER HEEM, van den Staf inf., eervol ontheven uit de betrekking van leeraar bij de Kon. Mil. Academie en overgeplaatst bij den Staf VI I. Brig., 1 Febr.

Eerste-luitenant R. G. LEMSTRA, van het 8e R.V.A. benoemd tot adjudant bij den Staf II A. Brig., 24 Jan.

Eervol ontslagen.

Reserve-kolonel B. D. VAN ERCKELEN, van den Generalen Staf, 4 Febr.

Reserve-luitenant-kolonel F. TERSTEEGE, van den Staf VIII I. Brig., 8 Maart.

Reserve-majoor J. J. D. H. VERSCHOOR, van den Generalen staf, 1 Febr.

Reserve-majoor T. C. KERS, van het 10e R.I., 1 Febr.

Reserve-kapitein P. VAN DER SLUIJS, van het 8e R.I., 27 Febr.

Reserve-kapitein J. VERMEIJDEN, van het 15e R.I., 9 Febr.

Kapitein T. J. LAGERWERFF, van het R.J., 19 Maart.

Reserve-officier van gezondheid der eerste klasse H. BOUMAN, 9 Febr.

UIT DE VAKPERS

DE UITRUSTING VAN MODERNE LEGERS MET MATERIAAL VOOR DEN AANVAL OVER EEN RIVIER.

Het Deutsche leger bezit uit den Wereldoorlog een groote ervaring betreffende den gewelddadigen rivierovergang. In den loop van vier jaar werden MAAS, AISNE, MARNE, IJSER, OISE, DUNA, NJEMEN, BOEG, WEICHEL, SAN, DONAU en TAGLIAMENTO geforceerd. Een op deze rijke ervaring gegronde beschouwing, zooals die van Generaal-majoor TIEMANN in onderstaande tijdschrift, verdient dan ook onze volle belangstelling.

Het Deutsche voorschrift „*Truppenführung*” zegt in punt 576, dat de aanval over een rivier geschiedt volgens de beginselen geldende voor den aanval op een stelling. De aanvaller moet dus een groote overmacht aan aanvalsmiddelen (vooral artillerie) inzetten. Niettemin zal het hem zelden gelukken het vuur van den verdediger geheel te dooven. *De infanterieaanval moet dus plaats hebben in dezelfde groepeerings als elke andere infanterieaanval over een vlakke onbedekte terreinstrook, n.l. verspreid, in breed front (dus aanvankelijk niet beperkt tot overgangspunten) en met groote diepte.* Het ware met dezen eisch geheel in strijd het eerste echelon te doen overgaan in pontons, die groote doelen bieden, terwijl geïmproviseerde overzetlichamen zich — even als elke improvisatie — in oorlogstijd steeds onbruikbaar hebben bewezen (vergelijk ter zake *V. Veldd.* II p. 497). De infanterie moet dus beschikken over een overzetmiddel, dat licht verplaatsbaar is en een laadvermogen heeft van ongeveer $\frac{1}{2}$ groep of 1 zwaar inf.wapen (zw. mitr., mortier, anti-vev. kanon). Aan deze eischen voldoen de *drijfzakken*, die bij het Deutsche infanterie-regiment en bij de pioniers (afzonderlijke pontonniers kent het Deutsche leger niet) zijn ingedeeld, in het bijzonder het grootste der beide typen. Zij zijn afgebeeld en beschreven in het voorschrift „*Pionierdienst aller Waffen*” p. 129 e.v. Neemt men aan, dat een divisie overgaat met twee voorregimenten, dat van deze regimenten, zoomede van de bataljons en de compagnieën (in Duitschland 3 sectiën), $\frac{2}{3}$ deel in eerste linie is, dan moeten dus

16 sectiën of 48 groepen als eerste echelon gelijktijdig oversteken, waartoe dus 96 drijfzakken noodig zijn. Op iedere 25 m aanvalfront komt dan gemiddeld 1 drijfzak. De reserve-compagnieën van de voorbataljons en de reserve-bataljons van de voorregimenten moeten niet van te voren op bepaalde overgangsplaatsen worden aangewezen, doch snel worden verschoven naar die plaatsen, waar de overgang het beste gelukt en daartoe althans eenig eigen materieel medebrengen. „Wo das weitere Uebersetzen gelingt, werden Gerät und Kräfte aus der Tiefe nachgeführt”, zegt „*Truppenführung*” p. 586. Stel bedoeld materieel op $\frac{1}{3}$ van het door genoemde onderdeel benoodigde, dan geeft dit nog omstreeks 60 drijfzakken. Rekent men hierbij nog een materieelreserve van 40 drijfzakken, dan blijken voor een divisie noodig 200 drijfzakken.

Het is gewenscht indien op de zwaartepunten van den aanval gelijk met het eerste echelon *zwemvechtwagens* mede oversteken.

Ten einde de infanterie verder te steunen moeten zoo spoedig mogelijk artillerie en voertuigen worden overgezet. Dit moet geschieden met *4-tons vlotten te bouwen uit licht pontonmaterieel*. Deze vlotten moeten worden ingezet op de punten, die daartoe tactisch het gunstigst zijn, waar de aanval derhalve het best is geslaagd en het minste kans bestaat op vijandelijk vuur en dus niet op plaatsen, die daartoe door den loop van het wegennet verlokken en zodoende vuur tot zich trekken. Ook hier dus geen van te voren opgemaakt schema, geen „spoorboekje”, maar aanpassen aan de tactische omstandigheden juist als bij iederen anderen aanval.

Nog later — veelal na het invallen van de duisternis — komt het slaan van *bruggen* met hetzelfde materieel en eerst hierbij speelt het wegennet een rol.

De *benoodigde hoeveelheid pontonmaterieel* laat zich minder nauwkeurig becijferen dan die der drijfzakken.

Generaal TIEMANN berekent, dat *per*

divisie voor den overgang over een rivier van 80 m breedte noodig zijn 3 *lichte pontoncolonnes*, elk met een brugslagvermogen van 100 m 4-tons-pontonbrug (d.i. ongeveer het vermogen van een Nederlandsche P.A.).

Met dit materieel kunnen worden gebouwd $3 \times 12 = 36$ viertons-vlotten, waarmee gelijktijdig kunnen worden overgezet 2 batterijen met enkele munitievoertuigen of 36 tweespannige gevechtsvoertuigen (vergelijk V. *Veld. Dl. II*, bijlage XV). Later kunnen worden gebouwd 2 bruggen met een kleine 100 % reserve (waarvan een gedeelte reeds door het vijandelijk vuur zal zijn vernield).

Ten behoeve van het materieel, dat zwaarder is dan 4 ton moet het korps twee bruggen van 18 ton kunnen doen slaan, waartoe, met 100 % reserve, noodig zijn per korps 4 zware pontoncolonnes, elk met een brugslagvermogen van 80 m 18-tons-pontonbrug.

Het wil ons voorkomen, dat Schr. met

„Militärwissenschaftliche Rundschau”, 1937. Heft 6. C.

ENKELE GEDACHTEN OVER TACTISCHE VRAAGSTUKKEN.

Onderstaand tijdschrift brengt een samenvatting van een onder bovenstaanden titel door den Italiaanschen brigade-generaal VISCONTI PRASCA in de „*Rivista di Fanteria*” gepubliceerd artikel. Generaal VISCONTI PRASCA is een der leidende geesten van het Italiaansche leger, zijn denkbeelden zijn steeds de lezing waard. Enkelen hiervan doen wij daarom volgen.

— Iedere commandant moet een tactisch maatgevoel bezitten omtrent hetgeen zijn onderdeel kan presteeren. Kader-oefeningen en oefeningen met geringe troepensterkten kweken in dit opzicht verkeerde denkbeelden. De leiding moet hier nadrukkelijk op wijzen. Indien men een oefening eerst op de kaart houdt en dan met oorlogssterke onderdeelen in het

„*Deutsche Wehr*,” 15 April 1937.

zijn wenschen op het gebied van brugslag aan den hoogen kant is en dat de helft van het door hem gevraagde als een toelaatbaar *minimum* moet worden beschouwd.

Generaal TIEMANN is van oordeel, dat men de divisiën niet organiek met al dit materieel kan belasten en dat zulks ook onnoodig is, aangezien een rivierovergang geen dagelijksch werk is. Hij wil *de divisie* daarom *organiek* voorzien van het materieel noodig om kleine stroomen te overwinnen en een rivier van 60—80 m breedte op één plaats te overbruggen, zijnde: 60—70 *drijfzakken* en 1 *lichte pontoncolonne*. Het voor een ernstigen aanval over een rivier verder noodige materieel moet dan tijdig uit pontoncolonnes en drijfzakcolonnes, behorende tot de legerreserve ter beschikking worden gesteld.

Wij bevelen het hier gerefereerde artikel, dat, naar wij meenen, zowel tactisch als technisch, voor ons leger veel behartenswaardigs bevat, in de belangstelling aan.

terrein komt men tot verrassende resultaten voor wat betreft tijden noodig voor verschillende bewegingen, voor het overbrengen van bevelen en berichten, enz.

— In bevelen late men alle pleonasmen weg. Wat voor nut heeft het, steeds te spreken van „hardnekkig” verdedigen, „met beslistheid” aanvallen, enz.? Voor een soldaat is er maar één manier van verdedigen en één manier van aanvallen, alle nuanceering is hier uit den boeze.

— De uitspraak, dat voor een tactisch vraagstuk steeds vele goede oplossingen bestaan is onjuist. Pakt men een vraagstuk logisch aan, dan blijkt, dat er slechts enkele juiste oplossingen zijn, die dikwijls maar weinig verschillen, dikwijls is er slechts één werkelijk doelmatige oplossing.

C.

DE DUITSCHE GEVECHTSVOORSCHRIFTEN VAN 1914 IN DE VUURPROEF VAN DEN OORLOG

In den aanvang van een oorlog passen de troepen toe, wat in vreedstijd werd geleerd. De uitslag van de eerste gevechten, die het verdere verloop van een oorlog dikwijls sterk beïnvloeden (men denke b.v. aan den Marne-slag), is dus in hooge mate afhankelijk van de gevechtsvoorschriften,

die in vreedstijd werden samengesteld. Deze gevechtsvoorschriften gronden zich in hoofdzaak op de ervaringen van den vorigen oorlog en bevatten voorts den neerslag van de meening der legerleiding omtrent den invloed van sedertdien gewijzigde of nieuw ingevoerde strijdmid-

delen. Het verwerken van bedoelde ervaringen, vooral indien deze door een ander leger worden opgedaan, en het toepassen op eigen omstandigheden (terrein, organisatie, enz.) duurt vele jaren. De ervaringen van 1870/71 kwamen in *Duitschland* eerst in de 1888 verschenen gevechtsvoorschriften tot uiting. De ervaringen van den Wereldoorlog vonden in *Nederland* eerst een afgeronde vertolking in de sedert 1934 verschijnende en nog niet voltooide (artillerie) reeks gevechtshandleidingen en -voorschriften. Nog moeilijker is het den invloed van nieuwe strijdmiddelen juist te onderkennen. Iedere legerleiding, ja ieder mededenkend officier, zal thans in dit opzicht dikwijls door twijfel worden gekweld (luchtwapen, gemechaniseerde- en gemotoriseerde strijdkrachten). Voor 1914 was dit niet anders en het is derhalve leerzaam en belangwekkend, dat Generaal LIEBMANN, Commandant der „Kriegsakademie“ te *Berlijn*, heeft nagegaan hoe de *Duitsche* gevechtsvoorschriften in 1914 den vuurproef hebben doorstaan. Schr. toont daarbij aan, dat de *Duitsche* legerleiding — evenals die van andere landen — den invloed van de vele technische uitvindingen (klein-kaliber snelvuurgeweren, rookzwak kruit, snelvuurgeschut, brisantgranaat, terugloopgeschut met schilden, verbeterde richtmiddelen der artillerie, mitrailleurs, veld-

telefoon, kabelballon, tenslotte bestuurbaar luchtschip en vliegtuig), die 1888—1914 tot uitvoering kwamen, niet juist heeft onderkend.

Gaat men, zegt Generaal LIEBMANN, de verschillende dwalingen van de vredesreglementen na, dan stuit men steeds op één oorzaak: de onjuiste waardeering van de *wapenwerking*. Deze is echter de *grondslag van de geheele gevechtsleer*. De strategie hangt, behalve van de bewapening, nog van tal van andere factoren af; *de tactiek hangt uitsluitend van de wapenwerking af*. De wapenwerking is het veranderlijke, in vredestijd het moeilijkste juist te waardeeren grondelement, dat alle verschijnselen — de moreele niet uitgezonderd — regelt, die tezamen het ingewikkelde beeld van een hedendaagsch gevecht vormen.

Deze uitspraak wordt door schr. uit de ervaringen van 1914 bewezen. Zij verdient in hun volle consequenties te worden doordacht en moge ons een aansporing zijn, nog meer dan tot dusver, op alle denkbare wijzen te streven naar een juiste waardeering van de sedert 1918 in stormachtig tempo ontwikkelde technische strijdmiddelen en naar het maken van de juiste gevolgtrekkingen voor organisatie, oefening, bewapening en tactiek van onze weermacht.

C.

„*Militär-wissenschaftliche Rundschau*“, 1937, 4 Heft (midden Juli).

DE ORGANISATIE VAN DE KLEINE INFANTERIE-EENHEDEN.

An dit onderwerp worden niet minder dan honderd bladzijden gewijd, waaruit wel blijkt dat dit vraagstuk in *Frankrijk* in het middelpunt van de belangstelling staat.

Men kan de verschillende stroomingen in het algemeen in drie groepen verdeelen, nl.:

a. zij, die de elementen vuur en beweging volkomen wenschen te scheiden en deze beide elementen uitsluitend in handen van den sectie-commandant willen leggen. Dit leidt dus tot het samenvoegen van alle lichte mitrailleurs in één orgaan (groep);

b. zij, die in de groep de elementen vuur en beweging naast elkaar willen vereenigen, zoodat ook in de groep de „manoeuvre“ mogelijk is;

c. zij, die in de groep de elementen vuur en beweging niet wenschen te scheiden. Zij kennen alleen den sectie-commandant de manoeuvre toe, zulks met gelijkwaardige eenheden (groepen).

Mede in verband met de meeningen welke omtrent deze materie in *De Militaire Spectator* werden gepubliceerd, verdienen deze bladzijden zeer zeker onze belangstelling.

GENEESKUNDIGE VERZORGING TIJDENS DEN ITALIAANSCH-ETHIOPISCHEN OORLOG

De Inspecteur-Generaal van de geneeskundige diensten, welke in dezen oorlog voor de Italianen werkzaam waren, n.l. van het leger, der marine, van de luchtmacht, van de fascistische militie en van den kolonialen dienst, A. CASTELLANI deelt in een artikel een en ander over bovengenoemd onderwerp mede.

Aan den strijd, van 3 October 1935 tot 6 Mei 1936, namen ongeveer 500.000 blanken deel. Dit was de eerste maal in de geschiedenis, dat een zoo groote macht in een tropische streek werd bijeen gebracht.

Aan den Boerenoorlog namen slechts 200.000 Engelschen deel en in Zuid-Afrika was het klimaat nog subtropisch. In vele bladen werd dan ook de vernietiging van het Italiaansche leger door ziekten voorspeld. Bij de voorbereidingen was dit gevaar echter duchtig onder de oogen gezien. Bij de uitwerking van zijn plannen ontving de vorengenoemde Inspecteur-Generaal, die met de algemeene leiding was belast, de volle steun van den regeeringschef en van alle hooge commandanten. Enorme voorraden geneesmiddelen, vaccins, sera, verbandmiddelen enz. werden naar Afrika verscheept, waarbij herhaaldelijk het geneeskundig materiaal de voorrang kreeg bij de verscheping, zelfs ten aanzien van de munitie. De organisatie was in groote trekken als volgt:

I. 135 basis- en veldhospitalen, uitgerust met bacteriologische en röntgen-laboratoria

35 kleine verplaatsbare hospitalen, welke met behulp van muilezels konden worden verplaatst.

13 speciale chirurgische eenheden.

15 gemotoriseerde röntgenlaboratoria en 11 gemotoriseerde tandheelkundige laboratoria.

14 centrale inrichtingen voor scheikundige en bacteriologische onderzoekingen.

12 ontsmettingsafdeelingen.

139 groote waterzuiveringsapparaten, 4 centrale magazijnen.

II. De Marine beschikte over 20 hospitalen langs de kust en over 8 hospitaal-schepen, waarvan 6 „airconditioned” waren

III. De luchtmacht beschikte over 22 ziekenverplegingsinrichtingen.

IV. De koloniale geneeskundige dienst beschikte over 30 hospitalen en laboratoria in Eritrea en Somaliland.

Het personeel telde 2205 off. v. gez. van het leger en van de militie, voorts 117 van de Marine en 42 van de luchtmacht alsmede 120 van den kolonialen dienst. Voorts 384 verpleegsters van het Roode Kruis, 188 apothekers en 15500 hospitaalsoldaten. Alle off. v. gez. hadden tevoren een cursus gevolgd aan het Instituut voor Tropische Geneeskunde te Rome, terwijl de verpleegsters een cursus hadden gevolgd in het aan dit Instituut verbonden ziekenhuis.

De aanwezige 268 aalmoezeniers verleenden hun medewerking door de soldaten op het nut van de diverse prophylactische maatregelen te wijzen.

De artsen, die aan het hoofd van de groote formaties stonden hadden allen een ruime ervaring van tropenziekten.

Door deze zorgvuldige voorbereiding werden zeer goede resultaten verkregen. Schr. geeft een overzicht van het voorkomen van de meest gevreesde ziekten als malaria (chinineprophylaxe), dysenterie (drinkwaterverzorging, handenwassen voor het eten en na de stoelgang, waarvoor 2% lysol-oplossing werd verstrekt), buiktyphus (in den Boerenoorlog ong. 60.000 gevallen, thans 458, waartegen algemeen gevaccineerd werd), pokken (vaccinatie) vlektyphus enz. Deze ziekten kwamen bij de Abbessijnen veelvuldig voor; schr. zelf trof op de markt te Addis Abeba pokkenlijders aan. Tegen zonnestek werden maatregelen genomen, evenals tegen avitaminosen. Voor een evenwichtig menu werd zorggedragen en alle manschappen kregen per dag een citroen.

Over het geheel was de gezondheids-toestand uitmuntend. Ziekte en sterfte waren *lager* dan bij het leger in Italië in het zelfde tijdvak. Totaal stierven 119 soldaten en 980 minderen aan verwondingen en 22 en 577 aan ziekten. Op grond van de cijfers uit vroegere koloniale oorlogen had een verlies van 20.000 man aan ziekten mogen worden verwacht.

Uit bovenstaande blijkt wederom, dat tegenwoordig in een leger het uitbreken van ziekten op groote schaal voor een groot deel zijn te voorkomen, mits de geneeskundige verzorging even grondig wordt voorbereid als die der overige behoeften van het leger en mits ook alle militairen van deze noodzakelijkheid ten volle overtuigd zijn

DE AANVALSSNELHEID DER INFANTERIE.

Een ongenoemde schrijver — die echter, naar steller van dit referaat bekend is, in zijn meening niet alleen staat — verzet zich tegen het denkbeeld als zou de infanterie tijdens het gevecht in slakkentempo terrein winnen (100 m in 3 à 4 min., d.i. hoogstens 2 km per uur, zie I.R. II B. p. 346). Neen, zegt schrijver, zoo ging het in den oorlog niet. Eerst kwam het geconcentreerde artillerievuur en vervolgens brak de infanterie-aanval los. Dan kwam het er op aan de uitwerking van het vuur te benutten, alvorens de vijand zich had hersteld. Wij liepen om ons leven, zonder te letten op enkele nog vurende mitrailleurs, op te kort schietende eigen artillerie, want ieder wist, dat de vijand zich weer vast zou zetten, zoodra een pauze in den aanval intrad. Alle aanvallen uit den Wereldoorlog hebben òf met een ongehoord snel tempo tot succes geleid, òf zij zijn spoedig vastgelopen en bleven dan meestal

liggen tot den volgenden dag een hernieuwde artillerie-voorbereiding de zaak weer in beweging bracht.

In een toekomstoorlog zal de infanterie niet alleen worden gesteund door de artillerie, maar bovendien door vechtwagens en vliegtuigen. Dan moet en zal zij nóg harder loopen om den krans der overwinning te grijpen. In vredetijd moet de infanterie daarom worden geoefend om, zoodra 's vijands vuur door een der andere wapens tijdelijk is onderdrukt, zich bliksemsnel voorwaarts te storten. Zoo alleen wordt zij voorbereid om een zege te plukken.

Een inzender in een volgend nummer stemt met dit oordeel in, doch wijst er op, dat de „Angriffshetze” er nimmer toe mag leiden, dat de infanterie voorwaarts gaat alvorens 's vijands vuur voldoende is onderdrukt.

„Militär-Wochenblatt”, 1938, nrs. 29 en 34.

C.

Vickers-Armstrongs Limited

VERTEGENWOORDIGERS:

**N.V. Nederlandsch-Engelsche
Technische Handel Maatschappij
Korte Voorhout 12 's-Gravenhage**